

**mostra
international
de teatro de
ribadavia**

35 18-27 de xullo de 2019

venda de entradas

na sede da mit

Venda anticipada: de 10:00h a 14:00h e de 18:00h a 20:30h

Venda inmediata diaria: a partir das 21:00h

venda de abonos

Na Casa da Cultura ata o 1 de xullo

Tel. 988 47 19 00

Información, sala de prensa e sede da MIT

Rúa García Penedo, 3 (na entrada da Praza Maior)

Tel. 988 47 20 56

info@mitribadavia.com

www.mitribadavia.gal

prezos

Espectáculos para público adulto

- Xeral 7,00 €, reducida (persoas en situación de desemprego e estudantes) 5,00 €.
- **Espectáculos con prezo especial** (Inauguración e clausura: *Un poyo rojo e Jauría*):
- Xeral 10,00 €, reducida (persoas en situación de desemprego e estudantes) 8,00 €.

información especial

- Entradas non numeradas do Castelo (bloques 4 e 5): prezo único 5,00 €.
- Espectáculos con prezo especial nos bloques 4 e 5 (*Un poyo rojo e Jauría*): prezo único 8,00 €.

servizo de venda electrónica e telefónica

www.ataquilla.com

Ata o día anterior de cada espectáculo.

A venda anticipada de entradas corresponderá sempre, como máximo, ao 80% do aforo de cada espectáculo. O 20% restante venderase no despacho de billetes o mesmo día da función.

NOTA: Para as entradas de prezo reducido é preciso presentar a documentación oficial acreditativa.

espazos

Programa SputNIK – satélites da MIT

- Santo André a 5,9 km (dirección Ourense)
- San Cristovo a 2,0 km (dirección O Carballiño)
- Francelos a 2,0 km (dirección Cortegada)

Román Rodríguez González

Conseilleiro de Cultura e Turismo

A Mostra Internacional de Teatro de Ribadavia celebra este ano a súa 35ª edición. Trinta e cinco anos definitivos para a evolución desta arte na nosa Comunidade e nos que a MIT tivo moito que ver. Neste sentido, cómpre recoñecer que este festival é xa desde os seus comezos un dos principais puntos de encontro do teatro galego coa contemporaneidade escénica e as últimas tendencias do teatro nacional e internacional.

Este labor, realizado por centos de profesionais ao longo deste tempo, ten sido fundamental nos procesos de producción e consumo cultural, non só en Ribadavia, senón no conxunto de Galicia, e beneficiou o desenvolvemento da creación escénica na nosa terra. Beneficios que, cómpre acreditar, foron cuantitativos e cualitativos e repercutiron de xeito directo no dereito de acceso ás más arriscadas, diversas e emocionantes expresións de cultura que se poidan representar.

Ribadavia, coa súa longa historia e a súa riqueza patrimonial e paisaxística, constituída a ambas marxes do Avia, é hoxe unha vila que suma aos seus atractivos naturais e arquitectónicos unha oferta cultural moi ampla que ten como colofón a Mostra. Entre o 18 e o 27 de xullo esta vila ourensá volve ser epicentro dunha programación escénica de primeiro nivel, praza aberta para o encontro e o intercambio profesional e capital teatral do país.

Van xa trinta e cinco anos de teatro, de palabra en acción no marco da MIT, e case cincuenta da posta en marcha da Asociación Cultural Abrente, constituída por mulleres e homes que foron os artífices do teatro independente xurdido en Galicia e precursores da propia Mostra. Moito tempo, traballo e talento en prol do teatro galego que quero recoñecer e agradecer nestas palabras liminares.

Parabéns, aos organizadores e colaboradores e, sobre todo, aos artistas e profesionais, que ao longo destas décadas mantivestes acesa a chama teatral de Ribadavia, a mesma á que todos temos que contribuír para prolongar a brillante historia dun dos eventos máis consolidados e referenciais do eido cultural galego. Longa vida á MIT!

Manuel Baltar

Presidente da Deputación de Ourense

Dende o 18 ao 27 de xullo bota a andar unha nova edición da Mostra Internacional de Teatro de Ribadavia (MIT), o festival internacional de teatro máis destacado que se celebra en Galicia, o que lle confire, nestas datas, á capital do Ribeiro un protagonismo indiscutible entre os amantes das artes escénicas, que transcende máis aló dos límites da nosa Comunidade grazas á ampla presenza de espectáculos nacionais e internacionais, conformando, tal como din os organizadores, un programa festivo, enérgico, diverso, galego, internacional, único e comprometido.

Imos xa para trinta e cinco anos de éxitos, bo facer, e apostar por unha oferta teatral de primeira liña, que debemos recoñecerlle unanimemente a esta MIT de Ribadavia, polo feito de engrandecer a imaxe dunha provincia permanentemente disposta a ofertar actividades de vanguarda cultural.

A Deputación de Ourense sempre apostará por aqueles proxectos que contribúen á difusión e promoción da nosa provincia, pero tamén por aqueles que melloran o acceso á cultura dos nosos veciños, sexa cal sexa o lugar no que viven. Neste sentido a MIT cumple perfectamente ambos cometidos e por iso esta institución promete un importante respaldo coa intención de consolidala para que cada ano este gran proxecto cultural vaia a máis.

En nome da Deputación de Ourense quero darlle os meus parabéns a todo o equipo que fai posible que a MIT de Ribadavia siga demostrando unha profesionalidade, digna de destacar unanimemente por tódolos colectivos, profesionais e afeccionados, que participan ou gozan desta actividade e os aplausos que seguro provocarán cada un dos espectáculos programados serán a recompensa que tanto se merecen.

Só me queda pedir, un ano máis, longa vida e moitos éxitos para a Mostra Internacional de Teatro de Ribadavia 2019.

César Fernández Gil

Alcalde de Ribadavia

O día 19 de xullo bota a andar unha nova edición da Mostra Internacional de Teatro de Ribadavia, o festival de referencia do teatro en Galicia e que ten conseguido e consolidado o feito de que Ribadavia se considere a capital galega das artes escénicas.

Van xa trinta e cinco anos dende que a Mostra Internacional de Teatro de Ribadavia botase a andar, trinta e cinco anos de éxitos, bo facer, e de aposta firme e decidida polo teatro que, nesta ocasión, exprésanse a través do lema "Tradición, Experiencia e Vangarda".

Dende o Concello de Ribadavia afrontamos esta nova edición coa ilusión e o atrevemento dos nenos e nenas que comezan a dar os seus primeiros pasos, conscientes de que o camiño que emprenden ten precisamente coma meta guíalos ao longo de toda a súa vida. Do mesmo xeito, no teatro a mensaxe vai implícita no desenvolvemento da obra construíndo, paso a paso, un universo inesgotable de emocións, sensacións, imaxes e palabras.

É unha honra para Ribadavia que tan incommensurable evento cultural teña lugar no noso concello para engrandecer, máis se cabe, a vizosa tradición histórica que fai de Ribadavia un lugar único no mundo.

Xa para rematar quero convidar a toda a veciñanza de Ribadavia a desfrutar desta nova edición da Mostra Internacional de Teatro e tamén dar os parabéns a todo o grupo humano que fai posible este festival.

Longa vida á MIT de Ribadavia!

Roberto Pascual

Director da MIT de Ribadavia

Un festival para seguir descubrindo, para seguir mirándonos, para continuar sorprendendo. Memoria, liberdade, heterodoxia, coherencia, discurso emancipado, esmerado, xeneroso e autoprestixiado. A MIT medra así e ti acompañásnos. Creadoras e persoas espectadoras na mesma plataforma, nesa que nos leva a terreos próximos, onde medra a arte e non a burocracia, onde nos impulsa o legado e a paixón polo que facemos e polo moito que queremos fazer, coa convicción de sermos unha sociedade non encapsulada na retórica do rigor sen confianza nos valores e no carácter diferencial da arte, tamén na pulcritude do bo uso dos recursos de todas as persoas para esta insigne encomenda que nos fai ser máis e mellor comunidade. Moitos apoios institucionais tamén foron medrando ao longo destes anos, acordes ao valor que todas e todos lexitivamente lle quixemos dar e lle queremos dar a este centro escénico, a este laboratorio, a esta palestra pública que é a MIT, o gran festival galego das artes escénicas aberto ao mundo. Grazas aos que así o fixeron, grazas por teren perspectiva, capacidade de reacción e vocación de servizo ao ben común.

Ao longo destes anos procuramos un camiño singular, propio, aliado con moitas mans amigas e xenerosas, pero con personalidade. Quixemos situarnos na singradura dos dereitos. Dereito a accederemos, no noso contexto, á escena diversa, aos valores consolidados dos mestres e das mestras da escena galega e internacional, pero tamén ao risco. Quixemos ocupar o lugar da pescuda, da autoesixencia, do debate e do teatro baixo sospeita, ese teatro do cal falou o dramaturgo Arístides Vargas na súa mensaxe do Teatro Latinoamericano de 2018: "El teatro bajo sospecha ha sido la manera natural de estar en él, porque es el espacio donde se ensaya la indignación, el espacio que se niega a ser colonizado por la actitud reducionista que lo convierte en una experiencia museística de un deber ser impuesto por la cultura oficial, o el proceder del neoliberalismo que consiste en desactivarlo

a través de una política que lo somete a las industrias del ocio, a la sociedad del espectáculo, al discurso de las nuevas tendencias donde se mezclan conceptos sin la menor idea, inmersos en una actividad consumista donde lo nuevo es una mecánica de compra venta, una rutina consumista repleta de conceptos vacíos y conservadores.". O gran dramaturgo ecuatoriano aluméounos coa súa arte en 2011 e agora seguimos o guieiro destoutra luz nun camiño non exento de pedras e trampas.

Esta edición quere ser unha parada tamén nese camiño. Unha parada sempre necesaria, para tomar consciencia, para facer autoavaliación, para ollar o que se fixo e procurar sempre a mellora e a transformación daquilo que nos seguirá impulsando cara a escena plural dunha sociedade en permanente transformación. Repetir o que funciona, acomodarse, eludir retos, responsabilidades para o tempo e o contexto que nos toca, non vai con nós. Na medida das nosas posibilidades, procuramos sempre o mellor trato para as persoas creadoras, para o público e para a memoria da nosa cultura escénica. Recordamos a Ernesto Chao e pensamos a escena do futuro, apostamos polo valor da nosa fala traendo a Beckett e a Pinter ao púlpito da Madalena, acompañámos relecturas feministas, queers, distanciadas e diversas de técnicas, estilos, xéneros e episodios históricos. Quixemos facer unha festa con todo isto, co teatro que se sente, como di Voadora en *HVADT*, co teatro que nos abraia, co teatro que nos impacta grazas á viaxe emocional que nos ofrece e á viaxe alternativa do que nos brindan os poderes mediáticos, como poderemos ver en *Jauría*, en *Amarillo* ou en *Curva España*. Teatro que nos adestra a mirada inqueta, que nos reconforta ante a beleza que é quen de xerar o ser humano e tamén que nos permite cruzar culturas, relatos e vidas fóra das fobias e dos maximalismos de certas posicións totalitarias, cada vez más frecuentes no mundo.

Benvidas ao reconforto, benvidas todas as persoas á festa da 35 MIT, ao lugar inquedo que quere mirar por ti, que quere mirar contigo, sen dirixirte a mirada.

A collage of various scenes from Cirque du Soleil's "Corteo" performance. The images include: a group of acrobats in white costumes performing a human pyramid; a woman in a red dress surrounded by flowers; a man in a white mask and costume; a woman in a white mask; a woman in a white dress; and a group of people in white costumes. The background features large, glowing geometric shapes (triangles) against a dark, textured background.

programa

oyun

El Fedito

(comunidad valenciana)

>>> **venres 19 de xullo**

21.00h >> Praza Maior (Ruadavia)

TÍTULO DO ESPECTÁCULO: OYUN

COMPAÑÍA: El Fedito

AUTORÍA: Federico Menini- Jose Monreal

DIRECCIÓN: Lucas Escobedo

INTÉPRETE: Federico Menini

DESEÑO DO ESPAZO ESCÉNICO: Federico Menini

ILUMINACIÓN: Manola Ramírez

SON / MÚSICA: Jose Monreal

INDUMENTARIA - CARACTERIZACIÓN: El Fedito

PÚBLICO RECOMENDADO: Todos os públicos

TIPO DE ESPECTÁCULO: Circo: malabarismo, equilibrio

DURACIÓN: 40 min.

WEB: www.elfedito.com

2º Premio Circada Off 2018 (Sevilla)

Premio Festival Circarte (Alicante)

Premio Festival Kaldearte (Vitoria)

Premio Festival Nosolocirco (Cáceres)

Premio Jaén Paraíso Interior (Jaén)

Premio Festival Circaire (Mallorca)

Quen ou que é a escultura? O malabarista ou o artefacto creado? Que é a estabilidade? Cal é o límite? Estas preguntas conducen á procura do más difícil aínda, do equilibrio perfecto entre a arquitectura dos malabares, a harmonía entre todos os elementos: potas, culleres, cordas, pelotas.

En Oyun (do turco xogo) todo xira arredor das potas e doutros elementos cotiáns e a medida que vai construíndo un artefacto en equilibrio, o malabarista vai creando o espazo, debuxando o aire, e sobre todo xogando e desafiando a gravidade.

Este espectáculo é o resultado de anos de investigación e experimentación, cuxa inspiración veu principalmente das diferentes disciplinas artísticas: escultura, debuxo, poesía visual, fotografía, arquitectura, música, pintura, teatro, circo... Oyun xirou por multitud de escenarios en diversos países: Turquía, Bélgica, Holanda, Portugal, España... Trátase dun espectáculo único e innovador para todos os públicos que combina humor, orixinalidade, ritmo e depurada técnica de malabares que sen dúbida non deixará indiferente á persoa espectadora.

¿Quién o qué es la escultura? ¿El malabarista o el artefacto creado? ¿Qué es la estabilidad? ¿Cuál es el límite? Estas preguntas conducen a la búsqueda del más difícil todavía, del equilibrio perfecto hacia la arquitectura de los malabares, la armonía entre todos los elementos: ollas, cucharas, cuerdas, pelotas.

En Oyun (del turco juego) todo gira en torno a las ollas y otros elementos cotidianos y a medida que va construyendo un artefacto en equilibrio, el malabarista va creando el espacio, dibujando el aire, y sobre todo jugando y desafiando a la gravedad.

Este espectáculo es el resultado de años de investigación y experimentación cuya inspiración ha venido principalmente de las diferentes disciplinas artísticas: escultura, dibujo, poesía visual, fotografía, arquitectura, música, pintura, teatro, circo... Oyun ha girado por multitud de escenarios en diversos países: Turquía, Bélgica, Holanda, Portugal, España... Se trata de un espectáculo único e innovador para todos los públicos que combina humor, originalidad, ritmo y depurada técnica de malabares que sin duda no dejará indiferente al espectador.

Who, or what, is the sculpture? The juggler or the artefact he creates? How stable is it? What are its limits? These questions lead to the most difficult search yet, for perfect equilibrium in the architecture of the jugglers, for harmony between the elements: pots, spoons, ropes, balls.

In Oyun (from the Turkish word for game) everything revolves around pots and other everyday articles and as the juggler constructs an artefact in equilibrium he creates space, tracing the air, and above all playing with and defying gravity.

This show is the result of years of research and experimentation, the inspiration for which has come principally from different artistic disciplines: sculpture, drawing, visual poetry, photography, architecture, music, painting, theatre, circus...

un poyo rojo

Un Poyo Rojo
(arxentina)

>>> **venres 19 de xullo**

23.00 h >> Auditorio Rubén García do Castelo

TÍTULO DO ESPECTÁCULO: Un Poyo Rojo

COMPAÑÍA: Un Poyo Rojo

AUTORÍA E INTERPRETACIÓN: Nicolás Poggi e Luciano Rosso

DIRECCIÓN: Hermes Gaido

INTÉRPRETES: Nicolás Poggi, Luciano Rosso

PÚBLICO RECOMENDADO: A partir de 12 anos

Teatro físico

DURACIÓN: 65 min.

WEB: www.unpoyorojo.com

“

Un fenómeno mundial que está a xirar por todo o mundo e que dende o seu modesto local de ensaios de Buenos Aires conquistou ao público do Off de Avignon e do Fringe de Edimburgo. Chega a Galicia a estrea co elenco orixinal, coa forza da creación persoal e íntima de dous enormes intérpretes do teatro físico oito anos despois de se separaren.

“Nesta loita de galos, barroca e sensual, o machismo e o espírito de competencia perden moitas plumas”

(**Le Canard Enchaîné, Francia**)

”

“Un descubrimento alegre, fresco, talentoso e un rendimento técnico rigoroso.”

(**Mirada Teatral, Arxentina**)

Dous homes e unha radio en directo nun vestuario, enfróntanse, desafíanse, combaten e sedúcense. Un interesante cruce entre a danza, o deporte e a sexualidade.

Unha obra que, a partir da linguaxe corporal explora os límites da linguaxe contemporánea, respecto do movemento e as súas posteriores interpretacóns. Unha provocación, unha invitación para nos rírmos de nós mesmos, e á vez, recoñecer a nosa totalidade.

Un poyo rojo, mestura acrobacia e comicidade: Naif, kitch, poncíf, ou calquera que as súas múltiples lecturas poida lanzar. Un impactante abano das posibilidades físicas e espirituais do ser humano.

Los hombres y una radio en directo en un vestuario, se enfrentan, desafían, combaten y se seducen. Un interesante cruce entre la danza, el deporte y la sexualidad.

Una obra que, a partir del lenguaje corporal explora los límites del lenguaje contemporáneo, respecto del movimiento y sus posteriores interpretaciones. Una provocación, una invitación a reírnos de nosotros mismos, y a la vez, reconocer nuestra totalidad.

Un poyo rojo, mezcla acrobacia y comicidad: Naif, kitch, poncíf, o cualesquiera que sus múltiples lecturas pueda arrojar. Un impactante abanico de las posibilidades físicas y espirituales del ser humano.

Two men and a radio playing in a changing room: they confront, challenge, fight and seduce each other. An interesting encounter between dance, sport and sexuality. A work which explores through body language the limits of contemporary language in the context of movement, and succeeding interpretations of this. A provocation, an invitation to laugh at ourselves and, at the same time, to recognise our whole being.

Un poyo rojo, a mixture of acrobatics and humour: naïve, kitsch, clichéd or whatever multiple interpretations might throw up. An impressive display of the physical and spiritual possibilities that being human entails.

brimborions

Picto Facto
(francia)

>>> sábado 20 de xullo

20.00h >> Praza Maior (Ruadavia)

01.00h >> Praza Maior (Ruadavia)

TÍTULO DO ESPECTÁCULO: Brimborions

COMPAÑÍA: Picto Facto

AUTORÍA: Eric Colin

DIRECCIÓN: Stéphane Blanchard

INTÉPRETES: Stéphane Blanchard, Célia Pozzati, Laurence Milani

DESEÑO DE LUZ E PLÁSTICA ESCÉNICA: Picto Facto

SON / MÚSICA: Stéphane Blanchard & Denis Leroux

INDUMENTARIA-CARACTERIZACIÓN: Joëlle Aparicio

PÚBLICO RECOMENDADO: Todos os públicos

TIPO DE ESPECTÁCULO: Deambulatorio

DURACIÓN: 2 x 40 minutos

WEB: www.pictofacto.fr

brimborions*

* En francés: pequeños obxectos de pouco valor

**Un trío de veloces comediantes,
que van sobre patinetes eléctricos,
levando ás costas fantosas e fugaces
burbullas.**

Extravagancia e velocidad, risas e canciones...

brimborions*

* En francés : pequeños objetos de poco valor

**Un trío de veloces comediantes,
que van sobre patinetes eléctricos,
llevando en la espalda fantosas y fugaces
burbujas.**

Extravagancia y velocidad, risas y canciones...

*A trio of speedy comedians,
Who move around on electric skates,
carrying on their backs fanciful and fleeting bubbles,
They leave their marks suspended over the
pavement,*

Baroque commas printed on disbelieving retinas.

Three malicious lanterns

Hidden on a street corner

They emit sour tones and seductive notes,

They disappear as quickly as they appear.

*Their eclectic music is accompanied by a
language that is unknown
but curiously familiar to everybody.*

*And so they start to dance off the beat,
with curious conjuring tricks.
Hop!*

*An extravaganza with speed, laughter and songs
It's up to you to decide!*

inTarsi

Compañía de Circo "eia"
(cataluña)

>>> **sábado 20 de xullo**

23.00 h >> Auditorio Rubén García do Castelo

TÍTULO DO ESPECTÁCULO: inTarsi

COMPAÑÍA: Compañía de Circo "eia"

IDEA ORIXINAL: Compañía de Circo "eia"

DIRECCIÓN: Compañía de Circo "eia" e Jordi Aspa

INTÉPRETES: Armando Rabanera Muro, Fabio Nicolini, Fabrizio Giannini, Manel Rosés Moretó

DIRECCIÓN MUSICAL: Cristiano Della Monica

COREOGRAFÍA: Michelle Man

DESEÑO DE LUCES: Sarah Sankey

ESCENOGRAFÍA: Compañía de Circo "eia" e El Taller del Lagarto

VESTIARIO: Fanny Fredouelle, Rosa Crehuet, Maru Shima

PRODUCCIÓN: Compañía de Circo "eia" e La Destilería

COLABORADORES ARTÍSTICOS: Roberto Magro, James Hewison, Giulia Venosa - Oiné Ensamble

PÚBLICO RECOMENDADO: A partir de 6 anos.

TIPO DE ESPECTÁCULO: Circo contemporáneo, Danza, Teatro Físico

DURACIÓN: 60 min.

WEB: www.circoeia.com

Premio MAX 2017 ao Mellor Espectáculo Revelación

Premio Especial do Xurado nos Premios Zirkolika de Cataluña 2016

“

“De principio a fin, un regalo de belleza circense y buenas vibraciones”
Jordi Jané, RECOMANA.CAT

“Humano ante todo, intarsi desvela la importancia de las relaciones interpersonales”
Laurence Bertel, LA LIBRE

“intarsi ofrece reflexiones memorables sobre nuevas posibilidades de vivir la vulnerabilidad y fragilidad frente a los estereotipos de la masculinidad”

Maria Folguera, Circus Talk

Unhas pequenas estruturas, un trampolín, unha báscula e catro homes...

Catro acróbatas que se observan, que se estudan, que chocan, que se lanzan os uns aos outros e que nos transportan así na súa viaxe metafórica: reencontros, rivalidades, proezas, caídas, tomas de poder, seducción, manipulación, un “intarsio” feito de fragmentos de vida que son espello das relacións humanas.

Un circo en continuo movemento, un espectáculo poderoso, poético, divertido e humano, un momento que esperta un sincero cariño por esta extraña besta que é o ser humano.

Premio Ciudad de Barcelona 2011

- Categoría Circo

Premio MAX 2017

- Mejor Espectáculo Revelación - intarsi
Premio Especial del Jurado en la VII edición de los Premios Zirkolika de Cataluña - intarsi

En coproducción con - Mercat de les Flors

- Barcelona, Cirque Théâtre Jules Verne. Pôle National Cirque et Arts de la Rue - Amiens (FR), CIRCO INTERIOR BRUTO, Lo Máximo - Madrid, Festival Temporada Alta - Girona/Salt, Festival Pisteurs d'Étoiles - Obernai (FR), HAMEKA. Fabrique des Arts de la Rue - Communauté de Cimmunes Herrobi (FR).

Unas pequeñas estructuras, un trampolín, una báscula y cuatro hombres...

Catro acróbatas que se observan, se estudian, que chocan, se lanzan los unos a los otros y nos transportan así en su viaje metafórico: re-encuentros, rivalidades, proezas, caídas, tomas de poder, seducción, manipulación, un “intarsio” hecho de fragmentos de vida que son espejo de las relaciones humanas.

Un circo en continuo movimiento, un espectáculo poderoso, poético, divertido y humano, un momento que desperta un sincero cariño por esta extraña bestia que es el ser humano.

Co soporte e a colaboración de - La Central del Circ - Barcelona, Trapezi. Fira del Circ de Catalunya - Reus, L'Estruch. Fàbrica de Creació de les Arts en Viu - Sabadell, La Grainerie. Fabrique des Arts du Cirque - Toulouse (FR), Espace Catastrofie - Bruselas (BEL), Atelier Culturel de Landerneau (FR), Flic Scuola di Circo di Torino - Turín (ITA), Escuela de Circo Carrampa - Madrid.

Partners institucionais - INAEM - Ministerio de Cultura del Gobierno de España, ICEC - Institut Català de les Empreses Culturals, Institut Ramon Llull - Llengua i Cultura Catalana.

”

Some small structures, a trampoline, scales and four men....

Catro acróbatas who observe and study each other, collide, throw themselves at each other and who take us along with them on their metaphorical journey: re-encounters, rivalries, exploits, falls, the taking of control, seduction, manipulation, a mosaic made of fragments of life which reflect human relationships.

A circus in continuous movement, a show that is powerful, poetic, entertaining and human, a moment which arouses a sincere affection for this strange beast, the human being.

“

La Compañía de Circo “eia” en su montaje InTarsi, mezcla un sinfín de recursos metafóricos, implícitos o explícitos, desde la propia reflexión de masculinidad y machismo, pero todo en relación al trabajo acrobático como un espacio de abstracción como una voluntad social de cambiar estos paradigmas, ya lo explica Jordi Jané:

A InTarsi (l'espectacle que ens absorbeix avui) s'hi rabegen (explícitament, implícitamente o metafòricament) temes tan eterns i actuals com l'instint de possessió, la convivència, l'accolliment, la marginació, el repte, el rebuig, la solitud, la companyonia o la rivalitat. I, en una conversa mantinguda amb la companyia “eia” mentre escrivia el text per al programa de mà d'inTarsi 2017 al Mercat de les Flors, em van manifestar que durant el procés d'elaboració d'aquest espectacle van treballar de manera indirecta el tema de la masculinitat al circ, perquè cada cop més sovint els n'arriben ressons des de la societat. Precisament, en un complet article dedicat a la gairebé exclusiva masculinitat del circ, publicat el passat 24 de juliol (*Men In the Ring: the Rise of the Boy Bands of Circus, v. Enllaços*), María Folguera, del departament artístic del Teatro Circo Price de Madrid, incideix en la simbología de les aproximacions físiques dels quatre acróbates d'inTarsi com un dels exemples bàsics de la seva ànalisi. (Jané, 2017)

Esta compañía elabora circo de autor mediante la creación en colectivo, con la colaboración

externa de personas cercanas a sus criterios estéticos (Roberto Magro, Jordi Aspa y Bet Miralta, el músico y compositor Cristiano della Monica; el ex-Archaos Sarah Sankey, los coreógrafos Michele Man y James Hewison o el entrenador de danza acrobática Christian Vippola).

EIA enfoca cada creación desde un decidido trabajo de investigación que abarca todos los ámbitos de la producción escénica, la idea inicial hasta el movimiento, la escenografía, los aparatos y el atrezo, pasando por el vestuario, las atmósferas emotivas y el estricto control de la dramaturgia que podemos considerar paradigmática.

”

“Dramaturgia en el circo contemporáneo”. Saberes de Circo, Revista Digital y Colaborativa para el Circo Chileno. www.saberesdecirco.com

Recomendamos a lectura do artigo de Jordi Jané publicado no blog do Mercat de les flors: <http://mercatflors.cat/blog/a-proposit-dintarsi-per-jordi-jane/>

nun cuarto da rotonda

Ainé Producións & Acusmaser Opus
(galicia)

>>> **domingo 21 de xullo**

20.30 h >> Igrexa da Madalena

TÍTULO DO ESPECTÁCULO: Nun cuarto da rotonda

COMPAÑÍA: Ainé Produccións & Acusmaser Opus

AUTORÍA: Harold Pinter & Samuel Beckett

DIRECCIÓN: Evaristo Calvo

INTÉPRETES: Federico Pérez, Evaristo Calvo e Santi Romay

DESEÑO DO ESPAZO ESCÉNICO: María Roja

ILUMINACIÓN: Octavio Mas

SON / MÚSICA: Pablo Seoane

INDUMENTARIA-CARACTERIZACIÓN: María Roja

PÚBLICO RECOMENDADO: Maiores de 13 anos

TIPO DE ESPECTÁCULO: Comedia

DURACIÓN: 105 minutos

IDIOMA: Galego

WEB: www.aine.gal

>>> **ESTREA <<<**

Baixo o título “Nun cuarto da rotonda” (Beckett + Pinter), exhibimos os espectáculos “Last Tape’s Krapp”, de Samuel Beckett, e “The Dumb Waiter”, de Harold Pinter.

A función está dividida en dúas partes. Na primeira veremos “Last Tape’s Krapp”, un monólogo onde contemplamos a desesperación do seu único personaxe que manipula unha gravadora onde escoita as cintas nas que garda impresións da súa vida recollidas trinta anos atrás. Krapp non se reconoce a si mesmo e grava unha nova cinta coas impresións do presente. Estas resultan ser unha autocrítica sen piedade da súa xuventude.

Na segunda parte veremos “The Dumb Waiter”. Nesta obra, os dous protagonistas agardan ordes dunha entidade superior para acometer o seu traballo. Ben agarra pacientemente, pero Gus está inquieto e incómodo. Cuestiona o seu superior, un tal Wilson, ao que non vemos, e lanza continuas preguntas ao seu compañeiro. Ben vaise incomodando progresivamente ata acabar por botarlle as mans ao seu molesto parceiro. Para rematar, chéganlle ordes absurdas por medio de notas transferidas nun pequeno montacargas de hostalería disposto nunha das paredes do cuarto que habitan. Unha dasas ordes será a da eliminación física dun ser humano.

Estas dúas comedias teñen en común que ambas se desenvolven nun cuarto. Tamén nas dúas os seus protagonistas manifestan a confusión propia de quien dá voltas nunha rotunda e non sabe qué camiño elixir; o camiño que vai ou o camiño que volve.

Bajo el título “Nun cuarto da rotonda” (Beckett + Pinter), exhibimos los espectáculos “Last Tape’s Krapp”, de Samuel Beckett, y “The Dumb Waiter”, de Harold Pinter.

La función está dividida en dos partes. En la primera veremos “Last Tape’s Krapp”, un monólogo donde contemplamos la desesperación de su único personaje que manipula una grabadora donde escucha las cintas en las que guarda impresiones de su vida recogidas treinta años atrás. Krapp no se reconoce a sí mismo y graba una nueva cinta con las impresiones del presente. Éstas resultan ser una autocritica sin piedad de su juventud.

En la segunda parte veremos “The Dumb Waiter”. En esta obra, los dos protagonistas esperan órdenes de una entidad superior para acometer su trabajo. Ben espera pacientemente, pero Gus está inquieto e incómodo. Cuestiona a su superior, un tal Wilson, al que no vemos, y lanza continuas preguntas a su compañero. Ben se va incomodando progresivamente hasta acabar por echarle las manos a su molesto compañero. Para rematar, les llegan órdenes absurdas por medio de notas transferidas en un pequeño montacargas de hostelería dispuesto en una de las paredes de la habitación en que residen. Una de esas órdenes será la de la eliminación física de un ser humano.

Estas dos comedias tienen en común que ambas se desarrollan en una habitación. También en las dos sus protagonistas manifiestan la confusión propia de quien da vueltas en una rotunda y no sabe qué camino elegir; el camino que va o el camino que vuelve.

Under the title “In a quarter of the roundabout” (Beckett + Pinter), we exhibit the plays “Last Tape’s Krapp” by Samuel Beckett and “The Dumb Waiter” by Harold Pinter.

The production is divided into two acts. In the first one, “Last Tape’s Krapp”, we witness the desperation of its only character as he operates a tape recorder, listening to old tapes recording his personal impressions of his own life thirty years ago. Krapp does not seem to agree with himself at that time and decides to make a new recording with his current views. This turns out to be an uncompassionate criticism of himself as a youth.

In the second act, “The Dumb Waiter”, the two characters await commands from a higher being to undertake their work. Ben remains patient, however, Gus is troubled and uneasy. He questions his superior, someone by the name of Wilson whom we never see; he repeatedly asks his colleague about their mission. Ben grows upset at his partner’s insistence and ends up physically assaulting him. To make things worse, they eventually get absurd orders through notes delivered via a small service lift located in one of the walls of the basement room where they are based. One of those orders will be the killing of a human being.

Both comedies feature common elements: they take place in a single room and their characters manifest the genuine bewilderment of someone going round in circles not knowing what direction to take; whether to go in or out.

amarillo

Teatro Línea de Sombra
(méxico)

>>> domingo 21 de xullo

23.00 h >> Auditorio Rubén García do Castelo

TÍTULO DO ESPECTÁCULO: Amarillo

COMPAÑÍA: Teatro Línea de Sombra

DIRECCIÓN: Jorge A. Vargas

INTÉPRETES: Raúl Mendoza, Vianey Salinas, Antígona González, María Luna , Alicia Laguna, Jesús Cuevas

DESEÑO DO ESPAZO ESCÉNICO: Jesús Hernández

ILUMINACIÓN: Jesús Hernández

SON / MÚSICA: Jorge Verdín - Clorofila

VIDEO - DISPOSITIVO DE VIDEO: Kay Pérez.

REALIZACIÓN DE VIDEO: Marina España, Raúl Mendoza, Kay Perez

PROGRAMACIÓN: Raúl Mendoza

PÚBLICO RECOMENDADO: Todos os públicos

TIPO DE ESPECTÁCULO: Teatro de imaxe e obxectos

DURACIÓN: 60 min.

IDIOMA: Español

WEB: www.teatrolineadesombra.com

Un home marchou e non se sabe nada del. Amarillo, Texas é o destino ao que nunca chegou. Unha muller na distancia reconstrúe o seu corpo, a súa identidade, o seu probable itinerario e un discurso imaxinado do ausente. Da recuperación destes trazos e pegadas xorde a orografía e as paisaxes factibles do seu percorrido. Unha pesquisá onde se manifiesta, ademais do rastro xeográfico e documental, a pegada emocional da ausencia. Ese home e esa muller teñen múltiples rostros, centos de miles de identidades que conforman a imaxe dun pobo no éxodo continuo que se baleira lentamente. Amarillo é unha remota pobación, pero tamén a cor intensa e o rigor extremo do sol do deserto.

Peza que explora as nocions de identidade cultural, as relacóns entre o real e o virtual, entre o documental e o ficticio. Bordada nun proceso que vai da instalación á acción escénica, da improvisación con obxectos á construcción de paisaxes, que van enfiando motivos e a narrativa visual do espectáculo. Paralelamente, unha voz flúe como materia sonora, como sinal de identidade e paisaxe sonora da posta en escena. As linguaxes da Media, a presenza física dos actores e dos obxectos son os vehículos para este tránsito cara a Amarillo.

Un hombre ha partido y no se sabe nada de él. Amarillo, Texas es el destino al que nunca arribó. Una mujer en la distancia reconstruye su cuerpo, su identidad, su probable itinerario y un discurso imaginado del ausente. De la recuperación de estos trazos y huellas surge la orografía y los paisajes factibles de su recorrido. Una pesquisa donde se manifiesta, además de la huella geográfica y documental, la huella emocional de la ausencia. Ese hombre y esa mujer tienen múltiples rostros, cientos de miles de identidades que conforman la imagen de un pueblo en el éxodo continuo que se vacía lentamente. Amarillo es una remota población, pero también el color intenso y el rigor extremo del sol del desierto.

Pieza que explora las nociones de identidad cultural, las relaciones entre lo real y lo virtual, entre lo documental y lo ficticio. Bordada en un proceso que va de la instalación a la acción escénica, de la improvisación con objetos a la construcción de paisajes, que van hilando motivos y la narrativa visual del espectáculo. Paralelamente, una voz fluye como materia sonora, como señal de identidad y paisaje sonoro de la puesta en escena. Los lenguajes de la Media, la presencia física de los actores y los objetos son los vehículos para este tránsito hacia Amarillo.

A man departs for the US-Mexican border and vanishes before reaching his destination: Amarillo, Texas. Through stunning projected images, bilingual monologues and a sea of displaced objects and natural elements, this renowned company reconstructs his journey in a multimedia performance that travels imagined landscapes of both geography and cultural identity. The absent man takes on multiple faces and names as he comes to symbolize the thousands of disillusioned travelers who have suffered a similar fate. Amarillo touches on the complex nature of individual and national identity in a time of exodus-both for those who leave and those who are left behind.

“ Un muro immense cierra el horizonte, un muro que es calificado como “el muro de la vergüenza” por los mexicanos. Esta pared monolítica ilustra la ambigüedad de las relaciones fronterizas entre México y Estados Unidos. Los aspirantes a cruzarlo son siempre numerosos; los coyotes cada vez más ávidos y los controles policiales de la frontera americana cada vez más violentos. Jorge Arturo Vargas posa una mirada muy exacta sobre la condición de los migrantes. A través de una forma teatral nueva y a veces espectacular, hace de la escena un espacio de transición donde coloca los intentos cotidianos de los indocumentados mexicanos en busca de El Dorado: un hombre que ha partido y que no se sabe nada de él; su destino: Texas; una mujer que en la réplica de ella misma, busca reconstruirse y, buscando una identidad, un cuerpo, un itinerario, entabla un diálogo imaginario con el ausente. A lo largo de la pieza, las personas se desdoblan, se multiplican en rostros, en cientos de millares de identidades que se parecen, que forman la imagen de un pequeño pueblo en eterno exilio que se vacía inexorablemente. Amarillo es un espectáculo de teatro físico, comprometido, en el cual los actores realizan una interpretación digna de un ballet.

Emmanuel Serafini (director artístico festival Les Hivernals de la Danse , Francia 2011)

“Amarillo es sólido como una roca, entrañable poesía escénica, brutal, hermosa...”

Jaime Chabaud. Milenio. México, D.F.

“Amarillo (...) es más bien una composición, un fresco trágico con un ritmo muy dinámico, una cierta tristeza irónica y un fondo que incluye toques de humor negro. En resumen, es muy atractiva, sin estridencias y con un basamento de gran valor artístico”

Bruno Bert. Tiempo Libre. México, D.F.

“Es un magnífico espectáculo teatral, por lo tanto es un mensaje humanitario, solidario, político en todas sus acciones, que nos descubre que el audiovisual tiene cabida en la escena siempre que se use con inteligencia y como un elemento más de la propia dramaturgia...”

Carlos Gil. Artezblai, España

“... una fuerte metáfora visual que trata de romper las barreras impenetrables de Estados Unidos de América”

Premio á mellor obra estranxeira en New York, “2012 ACE Awards”

Premio do Público “Festival EXPONTO” Lubjana Eslovenia

Más de 200 funciones, 15 países, más de 40 Festivais.

”

O teatro non caduca, non obedece ás regras do mercado, non debe estar exposto ás leis do consumo liberal capitalista. Por ese motivo e por outros queremos estrear en Galicia, 10 anos despois da súa estrea, esta peza emblemática do Teatro Documento e acompañala do maxisterio da creadora escénica Alicia Laguna, cun obradoiro de creación.

MIT 2019.

Barriga Verde

dona barriga verde

Larraitz Producións Artísticas
(galicia)

Programa SputMIT – Satélites da MIT

>>> **luns 22 de xullo**

20.00 h >> Santo André

>>> **martes 23 de xullo**

20.00 h >> San Cristovo

TÍTULO DO ESPECTÁCULO: Dona Barriga Verde

COMPAÑÍA: Larraitz Produccións Artísticas

AUTORÍA: Larraitz Urruzola

DIRECCIÓN: Santi Prego

INTÉPRETES: Larraitz Urruzola

DESEÑO DO RETABLO, CARACTERIZACIÓN PICTÓRICA DOS

TÍTERES: Kukas

TALLA EN MADEIRA E ATREZZO: Borja Ínsua

ILUMINACIÓN E SON: Larraitz Urruzola

INDUMENTARIA-CARACTERIZACIÓN: Bety Busto

PÚBLICO RECOMENDADO: Todos os públicos

TIPO DE ESPECTÁCULO: Monicreques tradicionais de cachaporra

DURACIÓN: 50 min.

IDIOMA: Galego

WEB: urdime.gal/project/larraitz-urruzola/

“

Dirixido a crianzas, mozas e mozos, maiores e moi maiores que queiran gozar dos bonecos e coñecer a rica tradición do títere de cachaporra da Península chega esta nova versión do personaxe galego Barriga Verde.

Con protagonista femenino, por primeira vez nas tradicións europeas, Dona Barriga Verde achecha novas perspectivas aos roles de xénero e aos estereotipos desta tradición, supón unha actuación das formas e xeitos do títere popular, reinterpreta o patrimonio inmaterial desta técnica titiriteira que nos axudou a purgar as inxustizas a través da risa durante séculos.

Dona Barriga Verde integra elementos do Barriga Verde galego, creado por José Silvent a principios do século XX, con préstamos doutras tradicións titiriteiras europeas como son o Dom Roberto portugués, o Pulcinella italiano ou o Punch&Judy inglés entre outros.

Dona Barriga Verde é unha pícara, cantarina e pandereteira que armada de ingenio desafía as dificultades cotiás encarando as situacóns sen filtros, vence ao medo e ás inxustizas defendendo a súa integridade e amor propio fronte aos monstruos, ao amor, á morte e até ao mesmísimo demo.

Dona Barriga Verde es una pícara, cantarina y música de pandereta que armada de ingenio desafía las dificultades cotidianas encarando las situaciones sin filtros, vence al miedo y las injusticias defendiendo su integridad y amor propio frente a los monstruos, al amor, a la muerte e incluso al mismísimo diablo.

“Dona Barriga Verde non permite que ningúen lle diga que debe facer coa súa vida. Nin o namorado que di “non poder separarse” dela “nun un segundo”. Nin o crocodilo que pretende papala. Nin a morte. Nin o xuíz. A todos despacha a porradas, como sempre fixo o seu referente masculino, o tradicional personaxe de Barriga Verde. Así é a monicreque que a titiriteira Larraitz Urruzola presentou na III edición do festival Titiriberia. Unha Dona Barriga Verde de que lle dá a volta aos estereotipos sobre as mulleres que reflectía o teatro tradicional de cachaporra.”

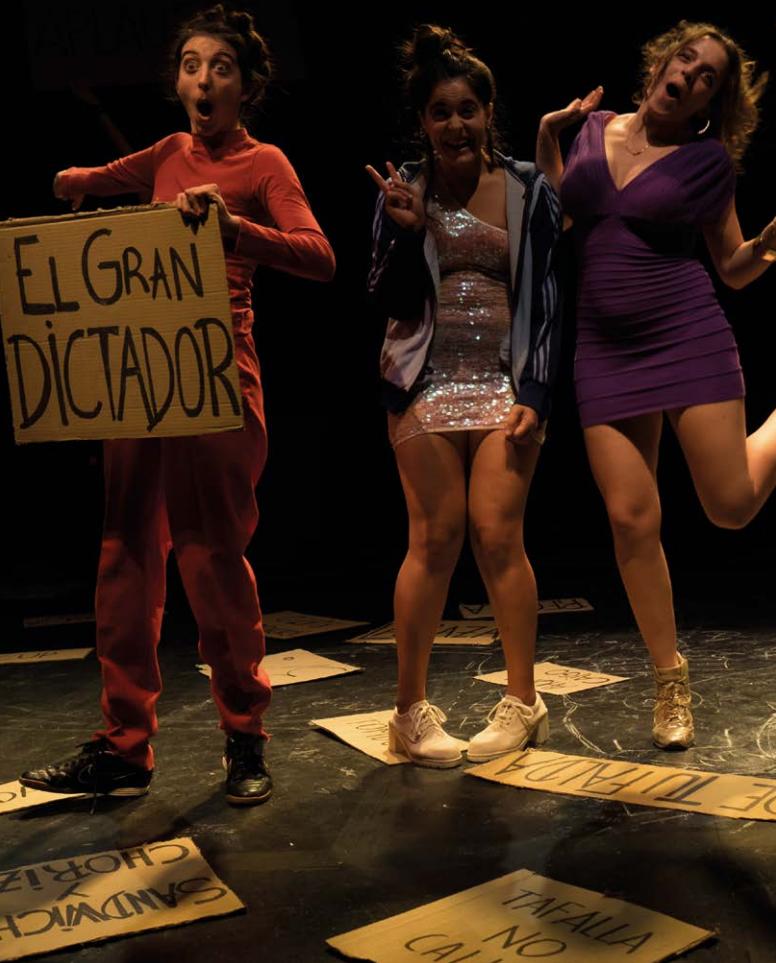
PRAZA 19/11/18/ Montse Dopico

Larraitz Urruzola, artista e creadora de propostas escénicas para público familiar desde 1989, leva trinta anos de percorrido por varias compañías profesionais de títeres de Galicia, onde amosou gran versatilidade artística e capacidade de conexión e comunicación co público, así como o seu dominio de varias técnicas de manipulación de monicreques.

14 - XORNAL RAIGAME núm. XV 17 de Maio de 2019

”

Dona Barriga Verde (Ms. Green Belly) is an impish tambourine player fond of singing who, armed with ingenuity, defies day to day problems, tackling situations any way she chooses. She conquers fear and injustice, defending her person and her self-respect in the face of monsters, love, death and even the devil himself.

los bancos regalan sandwicheras y chorizos

José y sus hermanas
(cataluña)

>>> luns 22 de xullo

23.00 h >> Auditorio Rubén García do Castelo

TÍTULO DO ESPECTÁCULO: Los bancos regalan sandwicheras y chorizos

COMPAÑÍA: José y sus hermanas

AUTORÍA: Creación Colectiva

DIRECCIÓN: Silvia Ferrando

INTÉPRETES: Francesc Cuellar, Alejandro Curiel, Marta Díez, Carme Gonzalez, Carolina Manero, Gemma Polo, Glòria Ribera

DESEÑO DO ESPAZO ESCÉNICO, LUZ, SON E CARACTERIZACIÓN:

José y sus hermanas

PÚBLICO RECOMENDADO: Maiores de 16 anos

DURACIÓN: 75 min.

IDIOMA: Castelán

WEB: www.joseysushermanas.com

Algúns dos textos que aparecen nesta peza foron secuestrados.
Grazas por no pedir o rescate: Silvia Ferrando, El Conde de Torrefiel,
Federico García Lorca, Jean Anouilh e Séneca.

José y sus hermanas es un colectivo de ocho creadores (porque cada vez que pienso que soy artista me hago un abanico). Pretendemos posibilitar al espectador que establezca nuevas correlaciones mientras está mirando, que descubra que no puede confiar en aquello que ve. Tratamos de activar esa parte que le obliga a buscar y descubrir algo nuevo, a resignificar aquello que está viendo con nuevos sentidos. Por eso buscamos imágenes que abran nuestra mirada, no que la hagan restringir. José y sus hermanas emerge del deseo de generar algo utópico, no se trata de caricaturizar la realidad o de denunciar a unos personajes. Disfrutamos de ver alguna cosa que no éramos capaces de imaginar antes, eso también puede ser bello.

Cal é o sentimento da xente moza ante os rastros do franquismo? Que significa para eles a figura de Franco? Coñécena en profundidade? Como inflúe nas súas vidas a transición española e os silencios?

Unha nova xeración ante o reto de analizar a memoria histórica deste país. Unha nova xeración que fala da nosa historia, dos seus edificios e das estruturas que lles son impostas e de cómo os fan sentir. Estruturas políticas, arquitectónicas, históricas, lingüísticas, mentais, emocionais e incluso filosóficas.

Teatro desprexizado, irreverente, libre, baixo sospeita...

Los bancos regalan sandwicheras y chorizos es, para mí, una de las obras de teatro que no se acostumbran a representar y que se deberían representar con mucha más regularidad. En una primera lectura superficial, podríamos decir que trata sobre los restos del franquismo y la concepción que tienen los jóvenes sobre él.

Pero... ¿solamente es eso? Yo, personalmente, creo que se trata de mucho más que eso.

Se trata de un teatro experimental, rupturista, sin miedo, joven. Se trata de una obra que hace parodia del tema más sangriento e hiriente de la historia contemporánea de España.

Es una obra valiente, que no teme a hacer performances y a mostrar los prejuicios que, a su vez, se tienen de una juventud a la que se tacha de alienada, de esperanza perdida, de reflejo de una dictadura.

Ramsés Martínez, Teatre Barcelona - 22/01/18
Un teatro joven, valiente y necesario.

Cuál es el sentimiento de los jóvenes ante los rastros del franquismo? ¿Qué significa para ellos la figura de Franco? La conocen en profundidad? Cómo influye en sus vidas la transición española y los silencios?

Una nueva generación ante el reto de analizar la memoria histórica de este país. Una nueva generación que habla de nuestra historia, de sus edificios y de las estructuras que les son impuestas y de cómo los hacen sentir. Estructuras políticas, arquitectónicas, históricas, lingüísticas, mentales, emocionales e incluso filosóficas.

Pocas veces un espectáculo disfruta de una reposición en el mismo teatro y la misma temporada. Pero pocas está tan justificada la decisión. Así ha ocurrido con una obra de título tan inescrutable como 'Los bancos regalan sandwicheras y chorizos'. Porque escasas pistas (o ninguna) da sobre lo que le espera al espectador: una mirada valiente a las huellas, el rastro y la herencia del franquismo en la sociedad española. O sea, un imaginativo y sorprendente ejercicio de memoria histórica.

José Carlos Sorribes, On Barcelona - El Periódico - 19/01/18

Premios de la Crítica 2017: Espectáculo revelación

How do young people feel about the remnants of Francoism? What does the figure of Franco mean to them? Do they know about him in-depth? What role do the Spanish transition to democracy and the silence surrounding Franco play in their lives?

A new generation faces the challenge of analysing the Historical Memory of this country. A new generation which speaks of our history, our buildings, the structures that are imposed on them and of how they make them feel. Structures that are political, architectural, historical, linguistic, mental, emotional and even philosophical.

orquesta de malabares

Pistacatro Productora de Soños S.L.
(galicia)

>>> **martes 23 de xullo**

23.00 h >> Auditorio Rubén García do Castelo

TÍTULO DO ESPECTÁCULO: Orquesta de Malabares

COMPAÑÍA: Pistacatro Productora de Soños S.L.

DIRECCIÓN: Pablo Reboleiro

INTÉPRETES: Arturo Cobas, Dulce Duca, Aitor Garuz, Santiago Montero, Guillermo Porta, Daniel Sánchez

DESEÑO DO ESPAZO ESCÉNICO: Pistacatro

ILUMINACIÓN: RTA

SON / MÚSICA: Manuel Paino

INDUMENTARIA-CARACTERIZACIÓN: Uxía Pereiro Vaello

PÚBLICO RECOMENDADO: Todos os públicos

TIPO DE ESPECTÁCULO: Espectáculo de Circo con Bandas Municipais de Música (na MIT, Banda La Lira de Ribadavia)

DURACIÓN: 75 min.

WEB: www.pistacatro.com/gl

PISTACATRO presenta o seu novo espectáculo “Orquestra de Malabares”, un dos proxectos más orixinais e sugerentes no eido escénico en Galicia. Aunando os dous mundos nun mesmo escenario como son o CIRCO e a MÚSICA da man de 6 malabaristas xunto coa banda municipal de música La Lira de Ribadavia.

Tradición e innovación unidas nun mesmo proxecto único en todo o Estado e pioneiro.

Á semellanza do fume, o circo, na súa evolución xeométrica cara o futuro, penetra por todas as portas, ventás e fendas do panorama escénico.

Neste caso ocupa os espazos baleiros entre os atríes e as cadeiras dos músicos dunha banda municipal.

Orquestra de malabares é un espectáculo que pon en escena a seis malabaristas e unha banda municipal. Unha relación entre música e circo. Un concerto onde os malabares son os bailaríns deste ballet aéreo.

Clarinetes, saxos e trompetas son os pintores dun quadro expresionista no que as bolas, mazas e aros debuxan no aire os sentimientos e emocións que transmite a música e o circo.

A banda municipal e os seus músicos, fora da súa zona de confort, participan, case como actores, dun espectáculo teatral tocando temas e estilos fora do común.

En definitiva, este é un espectáculo de instrumentos dourados, grandes tambores, pratillos, camisas brancas, uniformes e maxiátrias obras clásicas pero tamén de pantalóns curtos, camisetas, gafas de sol, funk, blues, pop e punk.

PISTACATRO presenta su nuevo espectáculo “Orquesta de Malabares”, uno de los proyectos más originales y sugerentes en el panorama escénico estatal. Aunando los dos mundos en un mismo escenario como son el CIRCO y la MÚSICA de la mano de 6 malabaristas y una treintena de músicos que conforman las Bandas Municipales del pueblo o ciudad que visitemos.

Tradición e Innovación unidos en un mismo proyecto único en todo el Estado y pionero.

Orquesta de malabares es un espectáculo que pone en escena a seis malabaristas y una Banda de Música. Un concierto donde los malabares son los bailarines de este ballet aéreo. Clarinetes, saxos y trompetas son los pintores de un cuadro expresionista en el que las bolas, mazas y aros dibujan en el aire las emociones que transmite la música y el circo.

PISTACATRO presents a new show “the Jugglers’ Orchestra”, one of the most original and thought-provoking on the national performing arts scene. Combining the two worlds, Circus and Music, on the one stage, are six jugglers and 30 musicians who make up the municipal bands of the village or city that we visit.

Tradition and innovation brought together in a single pioneering project that is unique in Spain.

The Jugglers’ Orchestra is a show which brings to the stage six jugglers and a musical band. A concert in which the jugglers are the dancers in this aerial ballet. Clarinets, saxophones and trumpets are the painters of an expressionist picture in which balls, mallets and hoops trace in the air the emotions conveyed by the music and the circus.

Premios MAX 2019

- Mejor autoría revelación; Daniel J. Meyer
- Mejor actor: Albert Salzar

Premios Butaca 2018

- Mejor espectáculo de pequeño formato
- Mejor texto teatral
- Mejor dirección
- Mejor actor

> Páx. 30 <

Premios de la Crítica

- Mejor actor revelación

Premios de teatro BBVA

- Mejor actor Albert Salazar

Premios Teatre Barcelona

- Mejor espectáculo de pequeño formato
- Mejor texto teatral
- Mejor dirección

A.K.A. (also known as)

Flyhard Produccions
(cataluña)

>>> **mércores 24 de xullo**
20.00 h >> Igrexa da Madalena

TÍTULO DO ESPECTÁCULO: A.K.A. (Also Known As)

COMPAÑÍA-PRODUCCIÓN: Flyhard Produccions

AUTORÍA: Daniel J. Meyer

DIRECCIÓN: Montse Rodríguez Clusella

INTÉPRETE: Albert Salazar

COREOGRAFÍA: Guille Vidal-Ribas

FOTOS: Roser Blanch

DESEÑO DO ESPAZO ESCÉNICO: Anna Tantull

ILUMINACIÓN: Xavi Gardés

SON / MÚSICA: Xavi Gardés e equipo AKA

INDUMENTARIA-CARACTERIZACIÓN: equipo AKA

PÚBLICO RECOMENDADO: Adultos e adolescentes

TIPO DE ESPECTÁCULO: Teatro contemporáneo

DURACIÓN: 75 min.

IDIOMA: Castelán

CO APOIO DE: ICEC - Institut Català de les Empreses Culturals, ICUB - Institut de Cultura de Barcelona e INAEM - Ministerio de Educación, Cultura y Deporte

WEB: www.salaflyhard.com/aka

“Un retrato do adolescente, unha historia de amor xuvenil e a denuncia do racismo únese neste interesante traballo, notable e comprometido de Daniel J. Meyer, dirixido magníficamente por Montse Rodríguez e non menos ben interpretada por Albert Salazar.”

Santi Fondevila - TIME OUT

“Consegue conectar con público novo, pero tamén cos más adultos, xa que non deixa de ser un reflexo do día a día de calquera mozo de 15 anos.”

Sílvia Moreno Palomar - TEATRE BARCELONA

“Magnético, crítico e comprometido, a montaxe atopa, definitivamente, o equilibrio perfecto entre a palabra, a música, o silencio e o movemento cunha presa de descubrimentos escénicos, o que non era fácil nun texto tan discursivo.”

Ivan F. Mula - TEATRE DE BARCELONA

“Otra muestra más de la magnífica alineación entre autor, directora e intérprete, que consiguen mostrarnos

todas las capas de una propuesta que destaca por su gran aportación de significado y significante. Impecable.”

Fernando Solla - EN PLATEA

“A primeira vista, pode parecer unha obra centrada nun público que agora chamamos millennial pero a medida que avanza a historia, presenta unha trama que vai da man do racismo, os prexuízos e as dificultades de integración social, algúns elementos que, por desgraza, están moi presentes na actualidade.”

Davidbueno - NÚVOL Revista digital

“Carlos, chámome Carlos. Teño 15 anos, ou 16. Vou ao cole, abúrrome, saio cos colegas ao parque, bailo hip-hop... e un día coñezo a Claudia e... magia.

A.K.A. (Also Known As) fálanos dun período da adolescencia de Carlos do que nosoutros formamos parte. Dun momento no que, por circunstancias alleas a el móvense os seus cementos, as súas raíces, a súa identidade. E é que Carlos é adoptado... e os ollos dos demás fan que se pregunte cal é a súa “verdadeira” identidade; quizais el non sexa totalmente quien decidiu ser. E é que, no fondo, somos quién sentimos que somos, ou quién a xente cre que somos?

Disto vai A.K.A.: de cómo se enraízan estes xermes na vida de Carlos.”

“Carlos, me llamo Carlos. Tengo 15 años, o 16. Voy al cole, me aburro, salgo con los colegas al parque, bailo hip-hop... y un día conozco a Claudia y... magia.

A.K.A. (Also Known As) nos habla de un período de la adolescencia de Carlos del que nosotros formamos parte. De un momento en el que, por circunstancias ajenas a él tiemblan sus cimientos, sus raíces, su identidad. Y es que Carlos es adoptado... y los ojos de los demás le hacen plantear cuál es su “verdadera” identidad; quizás él no sea totalmente quien ha decidido ser. Y es que, en el fondo, ¿somos quienes sentimos que somos, o quien la gente cree que somos?

De esto va A.K.A.: de cómo se enraízan estos gérmenes en la vida de Carlos.”

“Carlos, my name is Carlos. I am 15 years old, or 16. I go to school, I am bored, I go out with my mates to the park, I dance hip-hop.... and one day I get to know Claudia and... magic.

A.K.A (Also Known As) tells us about a period in the adolescence of Carlos, of which we too form part. About a moment when, circumstances that have nothing to do with him, shake his foundations, his roots and identity. The fact is that Carlos is adopted.. and other peoples' eyes cause him to question his 'real identity'; perhaps he himself may not be the person who he has decided to be. Ultimately, are we what we feel ourselves to be, or the person who other people believe us to be?

This is the subject of A.K.A: of how these seeds take root in Carlos's life.

mulier

Cía. Maduixa
(comunidad valenciana)

>>> **mércores 24 de xullo**
21.30h >> Alameda (Ruadavia)

TÍTULO DO ESPECTÁCULO: Mulier

COMPAÑÍA: Cia. Maduixa

AUTORÍA: Joan Santacreu

DIRECCIÓN: Joan Santacreu

DIRECCIÓN COREOGRÁFICA: Mamen García

INTÉPRETES: Laia Sorribes, Melissa Usina, Ana Lola Cosin, Esther Latorre e Paula Quiles

DESEÑO DO ESPAZO ESCÉNICO: Joan Santacreu

ILUMINACIÓN: Sergi Sanjuan

COMPOSICIÓN MÚSICA: Damián Sánchez

INDUMENTARIA-CARACTERIZACIÓN: Joan Miquel Reig

PÚBLICO RECOMENDADO: Todos os públicos

TIPO DE ESPECTÁCULO: Danza sobre zancos, teatro de rúa

DURACIÓN: 40 min.

WEB: www.maduixacreaciones.com

2018: Premis Arts Escèniques Valencianes
MULIÉR Mellor Espectáculo de rúa

2018: Premis Arts Escèniques Valencianes
MULIÉR Mellor Coreografía

2018: Premis Arts Escèniques Valencianes
MULIÉR Mellor bailarina

2018: Premis Arts Escèniques Valencianes
MULIÉR Mellor Composición Musical

2018: Premi Mostra Alcoi
MULIÉR Mellor espectáculo

2017: Premios Max
MULIÉR Mellor espectáculo de rúa

2017: Premios Max
Mellor Composición Musical, MULIÉR

2017: Premio Umore Azoka
Mellor espectáculo, MULIÉR

2017: Deventer Award
Contribución ás artes de rúa

2016: Premio Moritz
Mellor estrea Fira Tàrrega, MULIÉR

Mulier é un espectáculo de danza sobre zancos interpretado por cinco bailarinas. Este espectáculo é unha homenaxe a todas as mulleres que durante séculos e séculos de opresión loitaron e seguen a loitar para manter vivo o seu eu salvaxe, e que reclaman o seu derecho de bailar e correr libremente polas rúas e prazas da nosa sociedade.

Mulier es un espectáculo de danza sobre zancos interpretado por cinco bailarinas. Este espectáculo es un homenaje a todas las mujeres que durante siglos y siglos de opresión han luchado y siguen luchando para mantener vivo su yo salvaje, y que reclaman su derecho de bailar y correr libremente por las calles y plazas de nuestra sociedad.

Mulier is a dance on stilts interpreted by five dancers. This show is a tribute to all women who for centuries and centuries of oppression have fought and are still fighting to keep alive their wildest side, and claiming the right to dance and run freely through the streets and squares of our society.

programa 35 mit

XOV.18 > 23.00h	Aspirina para dous	Teatro do Vilar	Auditorio Rubén García do Castelo
XOV.18 > 20.00h	Residencia Paraíso	Irene Cantero (Madrid)	Igrexa da Madalena
VEN.19 > 20.00h	Inauguración oficial da MIT 2019		Igrexa da Madalena
VEN.19 > 21.00h	Oyun	El Fedito (Comunidad de Valencia)	Praza Maior (Ruadavia)
VEN.19 > 23.00h	Un poyo rojo	Un poyo rojo (Arxentina)	Auditorio Rubén García do Castelo
SÁB.20 // 20.00h	Brimborions	PictоФacto (Francia)	Praza Maior (Ruadavia)
SÁB.20 // 23.00h	intarsi	Compañía de Circo "eia" (Cataluña)	Auditorio Rubén García do Castelo
SÁB.20 // 01.00h	Brimborions	PictоФacto (Francia)	Praza Maior (Ruadavia)
DOM.21 // 20.30h	Nun cuarto da rotonda. A última cinta de Krapp + O montacargas	Acusmaser Opus (Galicia)	Igrexa da Madalena
DOM.21 // 23.00h	Amarillo	Teatro Línea de sombra (México)	Auditorio Rubén García do Castelo
LUN.22 // 20.00h	Dona Barriga Verde	Larraitz Produccións Artísticas (Galicia)	Santo André (Programa SputMIT - satélites da MIT)
LUN.22 // 21.00h	Debate. Nun cuarto da rotonda: a escenificación de Beckett e Pinter. Acusmaser (Galicia)		Igrexa da Madalena
LUN.22 // 23.00h	Los bancos regalan sandwicheras y chorizos	José y sus hermanas (Cataluña)	Auditorio Rubén García do Castelo
MAR.23 // 12.00h	Resolución do 14º Premio Abrente. Lectura da Acta e Presentación do libro "O día no que bicar a terra", de Avelina Pérez, Premio Abrente 2018.		Salón de actos do Concello de Ribadavia (Praza Maior)

MAR.23 > 20.00h	Dona Barriga Verde	Larraitz Produccións Artísticas (Galicia)	San Cristovo (Programa SputMIT – satélites da MIT)
MAR.23 > 23.00h	Orquestra de malabares	Pistacatru e Banda La Lira de Ribadavia (Galicia)	Auditorio Rubén García do Castelo
MAR.23 > 01.00h	Acto de entrega dos Premios Abrrente e de Honra da MIT 2019		Auditorio Rubén García do Castelo
MÉR.24 > 20.00h	A.K.A. (<i>Also Known as</i>)	Flyhard (Cataluña)	Igrexa da Madalena
MÉR.24 > 21.30h	Mulier	Maduixa (Comunidade Valenciana)	Alameda (Ruadavia)
MÉR.24 > 23.00h	<i>Transfiguration</i>	Olivier de Sagazan (Francia)	Auditorio Rubén García do Castelo
Foros MIT: coloquio posfunción			
XOV.25 // 20.00h	Gaudeamus	La Chana (Castela e León)	Alameda (Ruadavia)
XOV.25 // 21.30h	Foros MIT: Presentación do número 97 da Revista Galega de Teatro		Patio da Oficina de Turismo
XOV.25 // 23.00h	Curva España	Chévere, MIT, Teatros del Canal e Concello de Teo	Auditorio Rubén García do Castelo
Foros MIT: coloquio posfunción			
VEN.26 // 12.00h	Foros MIT. Mesa de traballo: "O terceiro sector nas Artes Escénicas".		Patio da Oficina de Turismo
VEN.26 // 20.30h	Oh!Limpíadas	Cia. Sincronidades (Galicia)	Francelos (Programa SputMIT – satélites da MIT)
VEN.26 // 23.00h	Anatomía dunha sereia	A Berberecheira de Chévere (Galicia)	Auditorio Rubén García do Castelo
Foros MIT: coloquio posfunción			
SÁB.27 // 20.00h	Acto de celebración do 50 aniversario de Abrrente e Homenaxe a Ernesto Chao		Salón de actos do Concello de Ribadavia (Praza Maior)
SÁB.27 // 23.00h	Jauría	Kamikaze (Madrid)	Auditorio Rubén García do Castelo
SÁB.27 // 01.00h	Hemos venido a darlo todo	Voadora (Galicia)	Igrexa da Madalena

transfiguration

Olivier de Sagazan
(francia)

>>> **mércores 24 de xullo**

23.00 h >> Auditorio Rubén García do Castelo

TÍTULO DO ESPECTÁCULO: Transfiguration

COMPAÑÍA, DIRECCIÓN, INTERPRETACIÓN E AUTORÍA: Olivier de Sagazan

SON / MÚSICA: Nisi Dominus (Psalm 126), R.608 - 4. "Cum Dederit"
(Andante) by James Bowman & The Academy of Ancient Music & Christopher Hogwood

PÚBLICO RECOMENDADO: 7/77 anos

TIPO DE ESPECTÁCULO: Performance, danza

DURACIÓN: 45 min.

WEB: olivierdesagazan.com

“ Será unha das cousas máis orixinais e increíbles que poidas ver. O que non significa que che vaia gustar.¿

The guardian, lyndsey Winship

Difícil de contar con palabras esta representación, inclasificable e na fronteira entre o body painting, o trance, a transformación física...

Le Monde, Cristina Marino

Olivier de Sagazan naceu no Congo, aínda que agora vive en Francia. Leva anos investigando e creando, saltando da presentación das súas obras en museos a festivais, dende o London Mime Festival ata festivais de títeres e escenarios dende a India, China ou os Estados Unidos, e agora na MIT de Ribadavia, festival que comparte unha das liñas mestras deste creador: hibridar linguaxes e non recluíllas nun ámbito exclusivo ou restrinxido a esa disciplina artística. Pezas permeables e imposibles de categorizar, dende o impactante momento e lugar diverso de encontro co público ata as fóntes creativas, que van da fotografía, á escultura, a performance ou a pintura. Considerado como un referente da arte macabra, as súas insólitas creacións e a súa metodoloxía foron recollidas no documental *Samsara* (2011), de Ron Fricke.

”

Transfiguración é a historia do desexo incondicional do escultor de levar a súa creación á vida. Nun xesto de desesperación, entra no seu barro para darlle vida. Escolpe barro na cabeza, enterrándose no material, erradicando a súa identidade e converténdose nunha obra de arte viva, nalgún lugar entre os títeres e o titiriteiro. Porén, cando o material o persegue, vese obrigado a mirar cara adentro, ata as profundidades do seu ser, nun exercicio fascinante, expresivo e total.

Transfiguración es la historia del deseo incondicional del escultor para llevar su creación a la vida. En un gesto de desesperación, entra en su barro para darle vida. Esculpe barro en la cabeza, enterrándose en el material, erradicando su identidad y convirtiéndose en una obra de arte viva, en algún lugar entre títeres y titiritero. No obstante, cuando el material lo persigue, se ve obligado a mirar hacia dentro, hasta las profundidades de su ser, en un ejercicio fascinante, expresivo y total.

The performance «Transfiguration» is the story of the sculptor 's unfulfilled desire to imbue his creation with life. In a gesture of despair, he enters in his material clay to give it life. He sculpts clay on his head, burying himself in the material, eradicating his identity and becoming a living work of art, somewhere between puppet and puppeteer. But then, the material blinds him and he is forced to look inwards, into the very depths of his Self. In a fascinating, expressive, total performance, Sagazan shifts identities on stage, from man to animal and from animal to various hybrid creatures. He pierces, erases and unravels the layers of his face in a frenetic and uninhibited quest. Painting and sculpting oneself becomes a form of ritual positioned between dance and trance where improvisation is essential.

iGaudeamus!

La Chana Teatro
(castela e león)

>>> **xoves 25 de xullo**

20.00h >> Alameda (Ruadavia)

TÍTULO DO ESPECTÁCULO: iGaudeamus!

COMPAÑÍA: La Chana Teatro

AUTORÍA, DIRECCIÓN E INTERPRETACIÓN: Jaime Santos

DESEÑO DO ESPAZO ESCÉNICO: Jaime Santos

ILUMINACIÓN: María Lesmes

SON / MÚSICA: Pep Pascual

INDUMENTARIA-CARACTERIZACIÓN: Áurea Pérez

PÚBLICO RECOMENDADO: Maiores de 14 anos

TIPO DE ESPECTÁCULO: Teatro de obxectos

DURACIÓN: 60 min.

IDIOMA: Castelán

WEB: www.lachanateatro.es

Baseada en “El Licenciado Vidriera” de Miguel de Cervantes, nesta ocasión La Chana Teatro propón unha adaptación libre da citada Novela Ejemplar.

Os desexos dun mozo pobre de facerse famoso polos seus coñecementos para saír da miseria, centran este divertido, zumegoso e orixinal espectáculo de teatro de obxectos.

A maxia do teatro de obxectos, cargado de metáforas e pequenos milagres, xunto coa calidade dun texto con ton cervantino e vixencia atemporal, fan de ¡Gaudeteamus! un espectáculo saboroso, dinámico, hilarante e profundo no que o xogo obxectual amplía e enriquece a calidade do relato.

Basada en “El Licenciado Vidriera” de Miguel de Cervantes, en esta ocasión La Chana Teatro propone una adaptación libre de dicha Novela Ejemplar.

Los deseos de un joven pobre de hacerse famoso por sus conocimientos para salir de la miseria, centran este divertido, jugoso y original espectáculo de teatro de objetos.

La magia del teatro de objetos, cargado de metáforas y pequeños milagros, junto a la calidad de un texto con tono cervantino y vigencia atemporal, hacen de ¡Gaudeteamus! un espectáculo sabroso, dinámico, hilarante y profundo en el que el juego objetual amplía y enriquece la calidad del relato.

Based on Miguel de Cervantes's 'El Licenciado Vidriera' (The Lawyer of Glass), La Chana Theatre offers a free adaptation of this short story from his 'Novelas Exemplares'. The desire of a poor young man to use his learning to become famous and thereby escape poverty is the focus of this entertaining, thought-provoking and original show from the Theatre of Objects.

The magic of the Theatre of Objects, loaded with metaphors and small miracles, combined with the quality of the text with its Cervantine tone and timeless validity, create in ¡Gaudeteamus! a racy, dynamic, hilarious and powerful show in which the object play broadens and enriches the quality of the tale.

curva españa

Chévere
(galicia)

>>> xoves 25 de xullo

23.00 h >> Auditorio Rubén García do Castelo

TÍTULO DO ESPECTÁCULO: Curva España

COMPAÑÍA E AUTORÍA: Chévere

DIRECCIÓN: Xron

INTÉPRETES: Patricia de Lorenzo, Miguel de Lira, Lucía Estévez, Leticia T. Blanco

DESEÑO DO ESPAZO ESCÉNICO: Chévere

ILUMINACIÓN: Fidel Vázquez

ESPAZO AUDIOVISUAL: Lucía Estévez, Leticia T. Blanco

SON: Xacobe Martínez Antelo

GRÁFICA: Óscar Villán

VESTIARIO: Renata Uzal

PRODUCCIÓN: Inés Portela

PÚBLICO RECOMENDADO: A partir de 12 años

TIPO DE ESPECTÁCULO: Teatro documental para adultos

DURACIÓN: 90 min.

IDIOMA: Galego

WEB: redenasa.tv/gl/residencias/curva-espana/

Coproducción da MIT Ribadavia, Teatros del Canal (Comunidad de Madrid) e Concello de Teo.

Curva España estréase o día da Patria Galega en Ribadavia.

Curva España

A historia da curva na que se matou España

Nos últimos anos Chévere realizou unha serie de traballos que exploraron as posibilidades do teatro-documento e a memoria colectiva como desencaadeantes dunha ficción teatral. Este proxecto é un paso máis para afondar nos mecanismos narrativos que xorden na fronteira entre a realidade e a ficción, entre a historia e a lenda, entre a pantalla e o escenario. Coma outras veces, partimos dunha historia moi local que se foi transmitindo oralmente de xeración en xeración entre a xente da comarca de Verín (Ourense) durante os últimos cen anos.

Curva España trata sobre un crimen aparentemente sen resolver, unha morte violenta que provoca sospeitas e interrogantes sobre os seus autores, motivacións e consecuencias. A partir da existencia de distintas versións sobre o caso, artellamos unha peza que ironiza sobre o formato documental combinando teatro e cine en directo, bebe do xénero policial e funciona como unha alegoría da construcción do estado nación español coma se fose a promesa dun tren que nunca chegou. Porque a esta zona afastada España apenas chegou en forma de mito, e o mito fala da súa morte nunha curva.

#chévere #cinescénico #documental #alegórico

“

Viaje teatral a la curva donde se mató España.

La compañía Chévere indaga en su nueva obra en el extraño accidente de un ingeniero que hace un siglo marcó la llegada del tren a Galicia

El País, 4 de abril de 2019

”

Curva España trata sobre un crimen aparentemente sin resolver, una muerte violenta que provoca sospechas e interrogantes sobre sus autores, motivaciones y consecuencias. A partir de la existencia de distintas versiones sobre el caso, articulamos un espectáculo que ironiza sobre el formato documental combinando teatro y cine en directo, bebe del género policial y funciona como una alegoría de la construcción del estado nación español como si fuese la promesa de un tren que nunca llegó. Porque a esta zona alejada España apenas llegó en forma de mito, y el mito habla de su muerte en una curva.

Curva España revolves around an apparently unsolved crime, a violent death that provokes suspicions and questions about its perpetrators, their motivation and its consequences. Taking as its starting point the existence of different accounts of the case, we construct a show which satirizes the documentary format, combining live theatre and cinema. It draws on the genre of crime investigation and functions as an allegory of the construction of the Spanish nation state as if this resembled the promised train which never arrived. Because Spain scarcely arrived in this remote area except in the form of myth and the myth speaks of its death on a bend.

ohLimpiedades!

Cía. Sincronacidas
(galicia)

Programa SputMIT - Satélites da MIT

>>> **venres 26 de xullo**
20.30 h >> Francelos

TÍTULO DO ESPECTÁCULO: OhLimpiedades!
COMPAÑÍA E AUTORÍA: Cía. Sincronacidas
DIRECCIÓN: Javier Ariza
INTÉPRETES: Greta Marí e Mónica Suárez
DESEÑO DO ESPAZO ESCÉNICO: Salva Neira
ILUMINACIÓN E SON: Sara Martínez
INDUMENTARIA-CARACTERIZACIÓN: Carmen Hortas
PÚBLICO RECOMENDADO: Todos os públicos
TIPO DE ESPECTÁCULO: Clown-Circo
DURACIÓN: 50 min.
IDIOMA: Voz en off en castelán
WEB: www.sincronacidas.com

Premio Mellor Espectáculo de Rúa Fetén 2019

Proposta fresca e divertida na que dúas limpiadoras ven como a súa rutina é retransmitida coma se dunha competición olímpica se tratase. A cotidianidade narrada coma se estivesen no Tour de Francia ou nos mundiais de natación sincronizada para construir un mundo absurdo e disparatado.

O espectáculo conta, ademais, coa voz en off de Julia Luna, comentarista habitual dos mundiais de natación e dos Xogos Olímpicos de TVE.

Estas situacions cobran vida grazas á combinación de técnicas como a Danza, os Portés acrobáticos e, por suposto, todo regado cunha boa dose de humor que dá soporte a este mundo de disparate que construímos para o deleite de todos os públicos.

Dos limpiadoras aburridas de su rutina diaria entran en un mundo de ensoñación donde su jornada laboral es retransmitida como si de una competición olímpica se tratase.

Un mundo absurdo y disparatado narrado a través de la voz en off de Julia Luna, conocida comentarista de los mundiales de natación y de los Juegos Olímpicos en TVE. Estas situaciones cobran vida gracias a la combinación de técnicas como la danza, los portés acrobáticos y por supuesto todo bañado con una buena dosis de humor que da soporte a este mundo de disparate que construimos para el deleite de TODOS LOS PÚBLICOS.

Two cleaners bored with their daily routine enter into a dream world in which their working day is relayed as if was a competition in the Olympics.

An absurd and crazy world narrated by the off-stage voice of Julia Luna, the well known TVE commentator from the world of swimming and of the Olympic Games. These situations come alive thanks to the combination of techniques such as dance and acrobatic postures, all, of course, laced with a dose of humour, which supports this crazy world devised for everybody's delight, whatever their age.

anatomía dunha serea

A Berberecheira de Chévere
(galicia)

>>> **venres 26 de xullo**

23.00 h >> Auditorio Rubén García do Castelo

TÍTULO DO ESPECTÁCULO: Anatomía dunha serea

COMPAÑÍA: Chévere-A Berberecheira / Iria Pinheiro

AUTORÍA: Iria Pinheiro e María Lado

DIRECCIÓN: Xron

INTÉPRETE: Iria Pinheiro

DESEÑO DO ESPAZO ESCÉNICO: Chévere / Iria Pinheiro / Suso Jalda

ILUMINACIÓN: Suso Jalda

SON / MÚSICA: Xacobe Martínez / Iria Pinheiro

INDUMENTARIA-CARACTERIZACIÓN: Chévere / Iria Pinheiro

PÚBLICO RECOMENDADO: A partir de 14 anos

TIPO DE ESPECTÁCULO: Teatro documental

DURACIÓN: 75 min.

IDIOMA: Galego

WEB: Redenasa.tv/GI/Residencias/Anatomia-Dunha-Serea/Texto/96A41710af45/

“

“Hai uns meses estreábase a peza de teatro Anatomía dunha se-rea, de Iria Pinheiro. Quixera distinguir o literario, o escénico, o estético ou o poético da conmoción que me arrastrou o pasado xoves ao vela no Teatro Rosalía de Castro. Pero como as boas pe-zas, todo está ben tecido e non podería separar o escintilar das paillettes ou escamas do vestido co brillo do aceiro e o seu papel no rito. Tampouco podería contar como a poesía dá paso ao hu-mor e este ao gume da dor e a anguria. Hai momentos máxicos. Non llos vou descubrir.” Dores Tembrás, Revista Luzes.

“Me llamó muchísimo la atención la actitud aparentemente relajada, sin forzar ni imponer su presencia al público, sin apurar los tiempos, dejando que cada actividad tuviese su duración. El

tono cercano. De este modo, esa afirmación de cada actividad, de cada momento, sin precipitaciones, sin empujar... genera una textura de autenticidad, parece que no hay pieza, que no hay un texto escrito por la propia Iria Pinheiro y por la poeta María Lado, parece que no hay una dramaturgia y dirección de Xron (Chévere), parece que estamos ante una improvisación en la que Iria nos cuenta, en confianza, esos capítulos de su vida, con los que muchas otras mujeres se pueden sentir identificadas.”

**Afonso Becerra,
Artezblai, periódico de las artes escénicas.**

”

Premio Maruxa Villanueva á Interpretación 2018

Premio María Casares Mellor Actriz 2018

Premio María Casares Mellor Texto Orixinal 2018

Unha muller que leva no seu corpo a pega-da da violencia obstétrica sufrida durante o parto, narra a súa historia dun xeito directo, aberto e autocrítico. Un relato construído mentres a ferida segue aberta, porque as secuelas aínda non foron reparadas e o seu testemuño terá toda a visceralidade propia dun caso aberto.

Una mujer que porta en su cuerpo la huella de la violencia obstétrica sufrida durante el parto, narra su historia de un modo directo, abierto y autocrítico. Un relato construido mientras la herida sigue abierta, porque las secuelas todavía no han sido reparadas y su testimonio tendrá toda la visceralidad propia de un caso abierto.

A woman who carries on her body marks of the obstetric violence suffered during child-birth narrates her story directly in an open and self-critical way. A tale constructed whilst the wound remains open, because the consequences have as yet not been made good and her testimony will have all the intensity characteristic of an open case.

jauría

El Pavón Teatro Kamikaze
(madrid)

>>> **sábado 27 de xullo**

23.00 h >> Auditorio Rubén García do Castelo

TÍTULO DO ESPECTÁCULO: Jauría

COMPAÑÍA: El Pavón Teatro Kamikaze

AUTORÍA: Jordi Casanovas

DIRECCIÓN: Miguel del Arco

INTÉPRETES: Fran Cantos, Álex García, María Hervás, Ignacio Mateos, Raúl Prieto y Martiño Rivas.

DESEÑO DO ESPAZO ESCÉNICO: Alessio Meloni

ILUMINACIÓN: Juan Gómez Cornejo

SON / MÚSICA: Arnau Vilà

INDUMENTARIA-CARACTERIZACIÓN: Alessio Meloni

PÚBLICO RECOMENDADO: Maiores de 14 anos

TIPO DE ESPECTÁCULO: Teatro documento

DURACIÓN: 90 min.

IDIOMA: Castelán

WEB: Www.teatrokamikaze.com

“

Unha producción de Kamikaze Producciones, Milonga Producciones, Hause & Richman Stage Producers e Zoa Producciones para El Pavón Teatro Kamikaze

“La obra es enorme por la verdad tan dolorosa y universal que hay en ella”.

Raúl Losánez

“Un espectáculo brutal, extraordinario e inquietante”.

Saúl Fernández

”

3 a.m. do 7 de xullo de 2016. Festas de San Fermín. Eles son cinco. Son La Manada. O más novo e membro más recente debe pasar polo seu rito de iniciación. Tras cruzarse cunha moza no centro de Pamplona, os cinco de “La Manada” ofrécense para acompañar á rapaza ata o seu coche, aparcado na zona do soto de Lezkairu. Pero, polo camiño, un deles accede ao portal dun edificio e chama ao resto para que acudan.

Agarran á rapaza e métela no portal.

Dramaturxia a partir das transcripcións do xuízo realizado a La Manada, construído con fragmentos das declaracóns de acusados e denunciante publicadas en varios medios de comunicación. Unha ficción documental a partir dun material moi real, demasiado real, que nos permite viaxar dentro da mente da vítima e dos victimarios. Un xuízo no que a denunciante é obrigada a dar máis detalles da súa intimidade persoal cos denunciados. Un caso que remove de novo o concepto de masculinidade e a súa relación co sexo da nosa sociedade. Un xuízo que marca un antes e un despois.

3 a.m. del 7 de julio de 2016. Fiestas de San Fermín. Ellos son cinco. Son La Manada. El más joven y miembro más reciente debe pasar por su rito de iniciación. Tras cruzarse con una chica en el centro de Pamplona, los cinco de “La Manada” se ofrecen para acompañar a la joven hasta su coche, aparcado en la zona del soto de Lezkairu. Pero, en el camino, uno de ellos accede al portal de un edificio y llama al resto para que acudan.

Agarran a la joven y la meten en el portal.

Dramaturgia a partir de las transcripciones del juicio realizado a La Manada, construido con fragmentos de las declaraciones de acusados y denunciante publicadas en varios medios de comunicación. Una ficción documental a partir de un material muy real, demasiado real, que nos permite viajar dentro de la mente de víctima y victimarios. Un juicio en el que la denunciante es obligada a dar más detalles de su intimidad personal que los denunciados. Un caso que remueve de nuevo el concepto de masculinidad y su relación con el sexo de nuestra sociedad. Un juicio que marca un antes y un después.

3a.m. 7th July 2016. Fiestas of San Fermín. There are five of them. They are the Manada (the herd). The youngest and newest member has to undergo his rite of initiation. After coming across a girl in the centre of Pamplona, the five members of ‘La Manada’ volunteer to accompany her to her car, which is parked in the grove area of Lezkairu. But on the way one of them enters the front door of a building and calls on the rest to follow. They seize the young woman and push her through the doorway. Drama based on transcriptions of the trial of La Manada, constructed from fragments of the statements of the accused, and of the plaintiff, published in various media. A documentary fiction based on material that is very real, too real, which enables us to enter the mind of the victim and of the aggressors. A case which once again provokes discussion of the concept of masculinity and its relationship with sex in our society. A trial which marks a ‘before’ and an ‘after’.

hemos venido a darlo todo

Voadora
(galicia)

>>> **sábado 27 de xullo**

01.00 h >> Igrexa da Madalena

TÍTULO DO ESPECTÁCULO: Hemos venido a darlo todo

COMPAÑÍA: Voadora

AUTORÍA: Jose Díaz, Hugo Torres, Fernando Epelde, Marta Pazos

DIRECCIÓN: Marta Pazos

INTÉPRETES: Jose Díaz, Hugo Torres, Fernando Epelde, Marta Pazos

ESCENOGRAFÍA: Carmen Triñanes

ILUMINACIÓN: Nuno Meira

INDUMENTARIA-CARACTERIZACIÓN: Fany Bello

SON / MÚSICA: Hugo Torres, Jose Díaz, Fernando Epelde

FOTOS: Rosinha Rojo

PÚBLICO RECOMENDADO: Recomendado a partir de 12 años

TIPO DE ESPECTÁCULO: Teatro contemporáneo

DURACIÓN: 70 min.

IDIOMA: Galego

WEB: www.voadora.es

HEMOS VENIDO A DARLO TODO é o noso manifesto, o noso manual e o noso pacto coa experiencia escénica desde o brillo de todos os seus elementos: o movemento, a música e as imaxes.

Un compromiso co teatro que se sente, máis que co que se pensa, para o que precisamos de todos os vatos, todo o talento e toda a imaxinación do mundo.

Queremos firmar co aquí e o agora, co inesquecible e con todas esas cousas que a persoa espectadora non pode atopar en ningún sitio máis que nunha sala de teatro.

En 1977, a NASA realiza un exercicio artístico de síntese e perdurabilidade: enviar ao espazo un vinilo de ouro e algúns materiais extra que pretendían definir á humanidade no seu conxunto.

Unha selección musical que poderíamos entender como un "Best of" dunha comunidade orgullosa, confeccionado para sobrevivir ao Planeta Terra. A medio camiño entre a Caixa Negra e o popurrí dunha especie traxicómica.

Corenta e dous anos máis tarde, revisamos esos materiais que nos contan moito más sobre nós mesmos do que a axencia espacial nunca puido imaxinar.

O espectáculo más musical da compañía ata o momento, a medio camiño entre o concerto escénico e o teatro experiencial.

Esta montaxe xoga a desprazar o centro do público ante o feito teatral sen renunciar á frescura, a estraneza, a suor e a enerxía da

música electrónica en lugares extraños porque, ao fin e ao cabo, viñemos aquí a darlo todo. MARTA PAZOS

En 1977, la NASA realiza un ejercicio artístico de síntesis y perdurabilidad: enviar al espacio un vinilo de oro y algunos materiales extra que pretendían definir a la humanidad en su conjunto.

Una selección musical que podríamos entender como un "Best of" de una comunidad orgullosa, confeccionado para sobrevivir al Planeta Tierra. A medio camino entre la Caja Negra y el popurrí de una especie tragicómica.

Cuarenta y dos años más tarde, revisamos esos materiales que nos cuentan mucho más sobre nosotros mismos de lo que la agencia espacial nunca pudo imaginar.

"Hemos venido a darlo todo" parte de los samplers sonoros de aquellas músicas y los remezcla en directo para ofrecer una experiencia escénica que trata sobre las sutiles diferencias entre un acontecimiento, un acto y una epifanía.

El espectáculo más musical de la compañía hasta el momento, a medio camino entre el concierto escénico y el teatro experiencial.

¿Dónde queda la perspectiva de género en aquella selección de tracks seleccionados para definir nuestra identidad? ¿Y la visión animalista? ¿Qué tiene que decirnos la selección contenida en los vinilos sobre la igualdad en términos raciales y sobre la propia idea de lo perdurable?

¿Dónde termina el código científico y empieza la fe? ¿De qué manera se inmiscuyen estos dos

conceptos entre el pacto de ficción que firmamos con la persona espectadora antes de cada función?

Este montaje juega a desplazar el centro del público ante el hecho teatral sin renunciar a la frescura, la extrañeza, el sudor y la energía de la música electrónica en lugares extraños porque, al fin y al cabo, hemos venido aquí a darlo todo. MARTA PAZOS

In 1977 NASA undertook an artistic exercise in synthesis and durability: it sent into space a gold disc and other objects, which sought to define humanity in its totality.

A musical selection which could be understood as the 'Best of' from a proud community, and which was devised to survive Planet Earth. Something half way between the Black Box and the potpourri of a tragicomic species.

Forty-two years later we review these materials, which tell us much more about ourselves than the space agency could ever have imagined. The company's most musical show so far, half way between a stage concert and experiential theatre. This production plays at shifting the audience's attention towards the theatrical element without renouncing the freshness, the strangeness, the sweat and the energy of electronic music in strange places because, after all, we have come here to give it everything.
MARTA PAZOS

Apoyos/Apoios/Suported by - Agadic, Consellería de Cultura Educación e Ordenación Universitaria / Xunta de Galicia

Colaboradores/Partners - Expendedoras Gerlo, El Faro de Pepa

Espectáculo creado en / Created in artistic residence

Laboratorio de creación escénica multidisciplinar. V muestra de creación escénica Surge Madrid. Réplika Teatro. Comunidad de Madrid.

Convocatoria de residencias artística e estadiás técnicas para proxectos de artes escénicas. Centro Sociocultural Santa Marta, Sala Agustín Magán. Concello de Santiago.

Auditorio Municipal de Rianxo. Sala Arcos Moldes. Concello de Rianxo

actividades se biva
paralelas a la p

escola do espectador - MIT

Que hai antes e que hai despois do espectáculo? De que maneira se pode concebir un festival ou un espazo de exhibición escénica? Para que serve un encontro post-función? E antes de ir ver un espectáculo, podo coñecer algo máis sobre a obra, sobre o equipo artístico, sobre a metodoloxía, sobre a tipoloxía e a idea e visión do mundo que nel se vai reflectir? Quen son as persoas que fan o que vou ir ver ao teatro? Como son?

Dende hai uns cantes anos, a MIT vén desenvolvendo, a través dos Foros da MIT, unha idea clara do tipo de festival que quere ser. Queremos acoller, acompañar, enlazar, establecer contactos. Queremos que a MIT sexa o lugar propicio e desexado no cal amantes, profesionais, visitantes e a propia comunidade local se sinta coma na casa. Na casa do teatro galego. Nun lugar de lecer, pero tamén de aprendizaxe, porque sempre se ama máis aquilo que se coñece, ca aquilo que escapa por outros derroteiros afastados do compromiso social e artístico.

Por ese motivo, nesta edición reforzamos os encontros cos equipos. Despois da función e non só cos actores e coas actrices, tamén coas directoras, dramaturgas, escenógrafas ou calquera ámbito creativo que intervén, en diferente grao, nunha producción teatral, dependendo das súas características, estilo ou tendencia.

Nesta edición, haberá encontros co público despois da función con:

- **Luciano Rosso e Nicolás Poggi**, que despois de oito anos volven xuntarse en escena para falarnos dun fenómeno escénico abraiante. O proxecto nace no ano 2008 para a creación casual dun número de varieté que se realizou no Centro Cultural Laboratorio, en Buenos Aires. Os seus creadores iniciais, Luciano Rosso e Nicolás Poggi, compuxeron un dúo con pequenos matices cómicos para poder encontrar no movemento formas de contar diferentes tipos de relacións entre dous homens, utilizando elementos de danza e tamén do teatro. De aí xurdio un grande interese e proxección internacional e agora volven xuntarse para presentar este verán a súa íntima creación no Festival de Almada, no Fringe de Edimburgo, na Bienal de Venecia ou aquí, na MIT de Ribadavia. Unha oportunidade única duns mestres do teatro físico. (19 de xullo)
- **Teatro línea de sombra**. A súa peza *Amarillo*, volve estar nos más destacados teatros despois da súa estrea, hai dez anos. Recentemente, acaba de presentarse no Festival FIND da Schaubühne, o teatro dirixido polo prestixioso Thomas Ostermeier. Agora temos o pracer de encontrarnos con esta compañía de referencia do teatro contemporáneo mexicano en Galicia. (21 de xullo)
- **José y sus hermanas** é unha nova compañía de Cataluña, formada por sete egresados do Institut del Teatre. O seu afán, rigor e autoexigencia, fixeron que o paso das aulas aos escenarios más importantes de dentro e fóra de Cataluña estea sendo unha realidade. En Galicia, compañías como A Panadaría (Premio do Público da MIT 2018 con *Elisa e Marcela*) son outro exemplo deste fenómeno que a MIT quere poñer de relevo: as novas compañías que saen das escolas de teatro en toda España e o seu gran valor creativo e de emprendemento. (22 de xullo)

- **Olivier de Sagazan** é un artista xenial que traballa o concepto da identidade, moi presente tamén nesta edición da MIT, na peza *Transfiguration*, un híbrido entre a performance, a danza, a escultura ou a pintura. Os escenarios que acollerón as súas creacións son moi diversos. Os Foros da MIT abrense sempre ás novedades e aos relatos de artistas que ensanchan os límites, consideracións e comprensión da arte escénica. (24 de xullo)
- **Chévere** está presente con gran protagonismo na MIT. Coa estrea de *Curva España* e coa presentación de *Anatomía dunha sereia*, de Iria Pinheiro. Dende que o grupo recibiu o Premio Nacional de Teatro levou a cabo un moi destacado e honroso proxecto de soporte artístico e administrativo para artistas sen compañía. Chámase A Berberecheira, que foi presentado hai uns anos nos Foros da MIT. Velaquí o seu último froito ata o momento. Por outro lado, a proxección exterior da compañía foi medrando incuestionablemente estes anos e a isto sempre está disposta a MIT a acompañar e traballar en común. Sumanos esforzos para que os nosos creadores escénicos teñan toda a visibilidade e oportunidade que merecen de compartir espazo nos escenarios internacionais. Chega *Curva España*. (25 e 26 de xullo)

Ademais, a MIT, no marco da estrea d' *Un cuarto na rotonda*, presenta esta actividade de acompañamento.

ponencias e coloquio arredor de nun cuarto da rotonda, de acusmaser opus.

Ribadavia, luns 22 de xullo, 21.00 h. Igrexa da Madalena.

Coma poucos autores na literatura dramática, Pinter e Beckett, cada un ao seu xeito pero con notables trazos comúns, poñen en xogo nas súas pezas as principais inquietudanzas e desacougos das sociedades avellentadas do que aínda seguimos a chamar primeiro mundo: o medo ao que parece vir de fóra -pero quizais xa estaba dentro-, o absurdo rutineiro dos hábitos persoais e sociais, a fealdade institucional, a difícil xestión da intimidade, dos afectos e da sexualidade, a tremenda violencia que o medo orixina e, como pano de fondo, a constatación do fracaso da linguaxe coma contedor de certezas ou terra prometida do proxecto ilustrado: parece que aínda non hai razón que consiga mitigar a propensión humana a levarse mal co deterioramento, as cousas que se acaban, o paso do tempo, a morte.

Cóbre non esquecer, porén, que este severo panorama é perfectamente compatible cunha comicidade letal, pois tanto Beckett coma Pinter son, afortunadamente e por riba doutras consideracións, dous extraordinarios comediantes. O relevante é, en calquera caso, que as obras que conforman este espectáculo -*A última cinta de Krapp* (1958), de Beckett e *O Montacargas* (1960), de Pinter- teñen unha vixencia hoxe maior se cabe da que tiñan cando foran compostas ou estreadas, coma se o mundo tivese virado cara elas nunha especie de realismo invertido. E esa lucidez anticipatoria, xunto a unha impagable ausencia de sentimentalismo, clausuras morais, respuestas ou discursos edificantes, invita a falarmos arredor delas, a discutir sobre a orde ou desorde do que nos pasa, convida a poñer en cuestión, en fin, os códigos ou presupostos sociais, éticos, políticos e filosóficos polos que cremos gobernar as nosas vidas. Pois, por vaga ou precaria que sexa a

nosa linguaxe, ese 'negocio altamente ambiguo', ao dicir de Pinter, segue a ser a mellor ferramenta que temos para entendernos.

Neste sentido, o noso proxecto non propón unha representación teatral cun comentario posterior, senón un espectáculo unitario composto por unha posta en escena e polos discursos que ela sexa quen de posibilitar, desde a nosa creencia de que o teatro non é ou non debería ser unha entidade autónoma, senón unha actividade civil e unha vía de coñecemento, antes mesmo cunha arte ou confluencia de artes. Deste xeito, o espectáculo non remata cando cae o pano, senón que segue dalgún xeito con vida fóra da platea, na forma de tres breves ponencias ou intervencións e un coloquio -unha especie de coro de paisano. Nesta ocasión especial en Ribadavia, ante un público constituído non só por afeccionados ao teatro, senón tamén por teóricos, programadores e profesionais da escena, contaremos coas intervencións de **Manuel García Martínez**, especialista en Beckett e profesor da USC, **Manuel F. Vieites**, teórico de teatro, gran coñecedor da obra de Pinter e profesor da ESAD, e **Pablo Seoane**, tradutor d'A *última cinta de Krapp* e autor do espazo sonoro do espectáculo que aquí se estreia. Na conversa estarán presentes tamén os actores e o director de Acusmaser Opus. Importa subliñar, finalmente, a escasa vocación maxisterial desta segunda parte do noso espectáculo. E insistir en que a intención principal destas intervencións é a de servir de elemento detonante ou instigador dun diálogo non académico arredor dos problemas, perplexidades, dúbihdas, alegrías e interrogantes que as obras poidan suscitar na persoa espectadora. Tirarmos proveito común, en suma, da iluminadora e fértil vixencia do que Pinter, Beckett e -nesta ocasión- Acusmaser Opus levan a escena.

Para estimular este debate ou foro de discusión, coa entrada entregarase a cada asistente documentación textual nunha publicación relativa ás obras representadas.

presentacións na MIT

Presentación do libro *O día no que bicar a terra*, de Avelina Pérez (Premio Abrante de textos teatrais 2018).

Salón de Actos do Concello, Praza Maior.

Martes 23 de xullo, 12:00h

O día no que bicar a terra "Trátase dunha disección, unha posoloxía do proceso creativo, unha obra retadora que nos sitúa na emoción fronte ao filtro do racional. *O día no que bicar a terra* é mutante, líquida, en constante transformación, un texto vivo que nos libera do logocentrismo, da necesidade de entender e asociar a significados cada impulso poético da creación artística" (Acta do Xurado)

Presentación do número 97 da *Erregueté* (*Revista Galega de Teatro*)
Coloquio arredor do tema central do número: censura na creación.

25 de xullo. 21:30h

Foros MIT. Patio da Oficina de Turismo.

A erregueté - Revista Galega de Teatro presenta, dentro do marco das actividades da 35ª edición da MIT Ribadavia o seu número 97. Co tema en foco "A censura na creación", dentro das súas seccións habituais o novo número inclúe un nutrido número de artigos dedicados á información e á reflexión sobre as artes escénicas. Participarán na

presentación debate: Carlos Santiago, Artur Trillo e Mabel Rivera, xunto coa directora da revista, Vanesa Sotelo.

De igual xeito, a erregueté ofrece un novo título dentro da súa colección de dramaturxia contemporánea: 30 e tantos ósos, un texto de Diana Mera, Teté García e Merche Pérez que foi galardoado co Premio María Casares ao Mellor Texto Orixinal en 2016.

Nacida en 1983, a erregueté é unha publicación periódica que ten como lingua de traballo o galego e o portugués. Na actualidade, é a única publicación periódica que ten como obxecto o teatro galego. A revista está editada por unha Asociación Cultural sen Ánimo de Lucro, Entre Bambalinas.

Desde 2017 o proxecto conta cun proxecto dixital www.erregueteteatro.com, onde se pode atopar toda a actualidade das artes escénicas galegas, críticas, entrevistas e artigos de opinión.

residencias paraíso

Proxecto "Os anos luz" de Irene Cantero.
Residencia na Igrexa da Madalena

La luz es la naturaleza común que se encuentra en todos los cuerpos, tanto celestes como terrestres... La luz es la forma substancial de los cuerpos, que poseen más real y dignamente el ser cuanto más participan de ella.

San Buenaventura

Quero emprender unha longa viaxe que vai dende as nosas micro paisaxes corporais ás macro paisaxes espaciais. A luz é o medio de transporte para esta viaxe. A escala humana, a luz acompaña as nosas vidas, desde a súa natureza física ata a súa identidade cultural. Nunha escala cosmolóxica, a luz constitúe a ferramenta básica que nos permite "mapear" o Universo e estudar a súa "xeometría".

Estudo anatomía para entender cómo funciona o corpo. Axúdame a buscar a orixe do movemento do corpo desde dentro do meu propio ser. Dáme o desexo de facer o meu corpo transparente, coma se puidesemos ver a través del. Agora quero aprender Astronomía para comprender os seus corpos e fenómenos celestes. Para entender algo máis o enigma en que vivimos.

Un ano luz é unha unidade de distancia: a distancia que percorre a luz nun ano. Técnicamente "un ano luz é a distancia que percorrería un fotón no baleiro á velocidade da luz durante un ano a unha distancia infinita de calquera campo gravitacional ou campo magnético". Un ano luz é unha unidade de lonxitude usada para medir distancias astronómicas. Esta investigación reflexiona sobre a nosa posición no mundo en relación con outros corpos, tanto terrestres coma celestes, e sobre a distancia existente entre eles. A Teoría da Relatividade de Einstein ensinounos que a distancia entre os elementos no universo afecta á gravidade e á forma en que a luz viaxa; polo que tamén existe unha dimensión moi física e tanxible da distancia e a cercanía na que quero profundizar.

Irene Cantero

mostra aberta

18 de xullo, 20:00, Igrexa da Madalena

Empecei unha investigación sobre o corpo e a luz hai xa tres anos, fun afondando nas posibles relacions entre estas materias e materializámolo en múltiples formatos. Agora, a nosa estadía en Ribadavia á a primeira estación dunha nova liña desta investigación:

¿seremos quen de viaxar desde o interior do corpo cara ao exterior da nosa galaxia como o fai a luz?

Na apertura desta primeira fase mostraremos materias de traballo en estado embrionario. Traballaremos na construcción dunha instalación que aúne corpo, espazo e luz para mostrarvos as bases nas que se sustentarán os nosos próximos pasos.

obradoiro: mirar arriba e mirar dentro

12 e 13 de xullo, 11:30h Igrexa da Madalena

De acordo ao espazo de traballo, a Igrexa da Madalena, e as materias: os corpos terrestres, os corpos celestes e a luz, quero propor un obradoiro de observación r exploración anatómica e espacial aberto ao público en xeral.

Unha exploración sobre a relación entre os nosos ollos, os nosos diafragmas e as cúpulas.

Imos probar que existen paralelismos de forma e función entre as cúpulas e os nosos diafragmas, entre os nosos globos oculares e as cúpulas... A intención deste taller é dar luz a realidades asombrosas coas que convivimos diariamente.

Traballaremos con imaxes, textos e incursións no movemento. A

exploración será sinxela e accesible a persoas con ou sen coñecemento previo en calquera das materias presentadas.

Para participar neste Obradoiro aberto é preciso inscribirse enviando un correo e: rpmcolectivo@gmail.com

Irene Cantero é Licenciada en Escenografía pola Real Escuela Superior de Arte Dramático (RESAD) e en Coreografía polo Conservatorio Superior de Danza María de Ávila, ambos en Madrid. Recibe a Beca Danceweb-Impulstanz Viena 2013, Axudas á producción INJUVE 2014, Residencia no Centro de Danza Canal 2014 e 2015, artista residente na Real Academia de España en Roma 2016-17 e durante o ano pasado foi artista en residencia na Casa Encendida e o CA2M.

Baila desde os tres anos, así que a súa práctica artística configurouse desde o binomio luz- corpo desde que se especializou en deseño de iluminación. Iluminou para múltiples compañías de danza, traballa regularmente co coreógrafo Daniel Abreu (Premio Nacional de Danza) e é axudante de Juan Gómez Cornejo (Premio Nacional de Teatro).

Como coreógrafa presentou as súas pezas en Matadero Madrid, Festival Internacional de Danza de Itálica, Sevilla; Festival Differenti Sensazioni, Biella; Festival Danzamos, Madrid; Real Academia de España en Roma; ou fest -Festival de artes escénicas de Sevilla-.

colectivo RPM

www.colectivormp.gal

Residencias Paraíso é un programa de residencias artísticas de investigación e creación arredor da danza e as artes vivas contemporáneas en Galicia apoiado pola AGADIC e coordinado polo Colectivo RPM.

Residencias Paraíso pretende fomentar a aparición de novos proxectos de creación, impulsar a formación de novas agrupacións de artes do movemento, así como alimentar as necesidades das compañías consolidadas do territorio galego durante os seus períodos de creación.

Na súa terceira edición, o programa de residencias sucede grazas a unha rede que atravesa de norte a sur o noso territorio a través da colaboración de espazos de distinta natureza, dende teatros ou centros de arte a facultades ou espazos non convencionais. Este exercicio de diálogo entre todas as partes -impulsores, coproductores e espazos cómplices- é o que dota dunha identidade tan singular a este proxecto.

Este ano, a MIT Ribadavia súmase á ampla nómina de organismos e institucións que apoian e colaboraron con este proxecto de estímulo á creación, investigación e innovación en torno ás artes do movemento en Galicia.

cursos: obradoiros arredor do teatro documento

1. ALICIA LAGUNA

(Teatro Línea de Sombra, México).

ARTISTA ESCÉNICA, CURADORA E PRODUTORA. Formada na Universidade de Nuevo León en Monterrey ao norte de México.

A DOCENTE:

Co-directora artística de Teatro Línea de Sombra desde 1993.

Actriz da compañía e creadora de pezas producidas dende hai máis de dez anos que amosan contextos da realidade social e política de México e coas que percorre Europa, Sudamérica, Canadá, USA, Corea, China ou Rusia. É produtora da compañía, así coma doutros espectáculos de gran formato fóra dela.

Colaboradora de Transversales-Encuentro Internacional de Escena Contemporánea desde o seu inicio en 1998.

Como actriz participa en películas como "Norteado" dirixida por Rigoberto Pérezcano. Gaña o premio á mellor actriz no Festival de Cine de Abu Dabhi. É creadora xunto coa directora de cine María Berns da película experimental "So Long".

Participa no deseño e desenvolvemento do proxecto 'Amarillo en la ruta migrante', proxecto desenvolvido pola compañía dende hai seis anos na ruta que os migrantes centroamericanos percorren no seu paso por México aos Estados Unidos.

Con Tamara Cubas, coreógrafa e artista visual, e Zuadd Atala crea a peza 'La Brisa', que forma parte do repertorio da compañía, partindo dunha investigación sobre un bar desaparecido en Ciudad Juárez (fronteira ao norte de México) nos anos 90.

CONTIDOS DO OBRADOIRO:

'Escena e realidade - práctica e experiencia'

A compañía Teatro Línea de Sombra (TLS) fixo da súa práctica un traballo baseado no recoñecemento de que, na actualidade, os campos de acción do actor/da actriz multiplicáronse en campos diversos. Á compañía interésalle particularmente a idea de actor/actriz como construtor/a de presentes e considera que o seu traballo teatral pode ser entendido como a auto-comparecencia do suxeito que se presenta en escena, onde o que se pon en xogo non é a realidade da súa vivencia, senón os efectos que a realidade ten provocado na súa propia vivencia.

No curso, proponse un encontro cos participantes para elaborar unha revisión das experiencias do teatro que ten unha mirada sobre materiais da realidade, sexa documento, arquivo, imaxe, obxectos, relatos, testemuños... que son posibles puntos de partida para atopar outro lugar dentro dunha construcción teatral ou escénica, prestando atención a como establecemos límites e tensións entre realidade e ficción no vínculo de procesos a través dos materiais.

NÚMERO DE PARTICIPANTES: máximo 20 alumnos/as.

Datas e duración:

O obradoiro ten unha duración de 12 horas, en tres sesións.

HORARIOS:

Venres, 19 de xullo. 16.00 a 18.00

Sábado, 20 de xullo. 10.00 a 15.00

Domingo, 21 de xullo. 10.00 a 15.00

Lugar:

Auditorio Manuel María da Casa da Cultura de Ribadavia. Rúa Redondela s/n 32400, Ribadavia.

Inscripción: www.aaag.gal

Idioma: español

2. MARIÁN BAÑOBRE E SANTIAGO CORTEGOSO (IBUPROFENO TEATRO).

OS DOCENTES

Santiago Cortegoso e Marián Bañobre fundan Ibuprofeno Teatro en 2010 para levar adiante proxectos de xeito independente. Afrontan a creación dende a procura dunha linguaxe persoal para falar dos temas clave que afectan ao ser humano contemporáneo. Os seus personaxes buscan a identidade propia nun contexto global e complexo que non poden controlar. Perseguen o rigor na dramaturxia e integran a escrita dramática no proceso de creación e posta en escena. O humor absurdo e sarcástico para tratar temas con trasfondo social e político é o seu sinal de identidade.

Despois de catro montaxes de pequeno formato ('A filla de Woody Allen', 'Pequenos Actos Pseudorrevolucionarios', 'Fitness' e 'O Furanco'), dan o salto asumindo producións de maior envergadura con 'Raclette' e 'Casa O'Rei'. Ademais da produción de obras teatrais organizan actividades de promoción cultural e imparten obradoiros de creación escénica, clown e escrita dramática.

CONTIDOS

O que propoñemos neste obradoiro é mostrar e reproducir a pequena escala o método de creación que nós fomos desenvolvendo a partir das nosas experiencias. A dinámica básica consiste en emprender un proceso de investigación e descubrimento a partir dun tema e un espazo concretos. Mediante o xogo e as improvisacións individuais e colectivas, deseñadas a partir da documentación acadada en torno

ao significado que ten o espazo na comunidade na que se inscribe, trataremos de xerar contido escénico, non tanto para acadar un resultado óptimo para a representación, senón co obxectivo de experimentar o goce e a vertixe de crear teatro con liberdade. Esta forma de traballar parte da premisa de que os actores e actrices son os verdadeiros creadores. Deixan de ser "intérpretes" de textos e ideas alleas para situárense no verdadeiro lugar que lles corresponde: o centro do feito teatral. Son eles os que xeran o texto, as súas propias réplicas (diálogos e monólogos) e as súas accións, a partir do material emotivo e imaxinativo que cada un/ha pode achegar por si mesmo e na interacción en grupo. A figura dos directores pasa a ser a de coordinadores do proceso.

NÚMERO DE PARTICIPANTES: máximo 12 alumnos/as.

Datas e duración:

O obradoiro ten unha duración de 15 horas, en tres sesións.

HORARIOS:

Luns, 22 de xullo. 10.00 a 15.00

Martes, 23 de xullo. 10.00 a 15.00

Mércores, 24 de xullo. 10.00 a 15.00

Lugar:

Auditorio Manuel María da Casa da Cultura de Ribadavia. Rúa Redondela s/n 32400, Ribadavia.

Inscripción: www.aaag.gal

Idioma: galego

foros MIT mesa de traballo

“O terceiro sector nas Artes Escénicas”

26 de xullo. Foros MIT. 12:00h Patio da Oficina de Tursimo

A Comisión Executiva do Consello Estatal das Artes Escénicas e da Música do Ministerio de Cultura e Deporte aprobou, a súa reunión ordinaria de maio de 2019, a constitución dunha comisión de traballo de análise do terceiro sector das Artes Escénicas en España, coordinada polos directores Carlos Aladro e Roberto Pascual.

Este grupo de traballo, no que participan diferentes asociacións do sector, pretende establecer unha serie de modelos novos, necesidades e propostas de modificación en distintos ámbitos, que atendan a realidade de novos colectivos e artistas que pretenden desenvolver unha actividade artística sostible, de investigación e creación, sen os parámetros actuais que dividen ao sector en dous únicos modelos: o das industrias culturais e o da actividade asociativa sen ánimo de lucro ou afeccionada. Dacordo co que sucede noutros países da contorna, pode o Estado español emprender un cambio de modelo que implique mudanzas no ámbito fiscal, xurídico ou da ordenanza de promoción e difusión da actividade escénica tendo en conta esta realidade e estas novas angueiras?

A MIT conovolta a todos os colectivos da escena galega a un encontro para debater, analizar e propor ideas que se poidan canalizar a esta comisión de traballo.

resolución do 14º premio Abrente

23 de xullo na MIT 2019.

12:00 - Salón de actos do Concello de Ribadavia (Praza Maior).

Composición do xurado:

- (Vogal) Roberto Leal, actor.
- (Vogal) Álex Sampayo, director de escena.
- (Vogal) Avelina Pérez, dramaturga premiada na anterior edición co 13ºAbrente.
- (Presidente) César Fernández Gil. Alcalde de Ribadavia.
- (Secretario) Roberto Pascual, Director da MIT.

- **acta do premio de honra “roberto vidal bolaño” 2019** -

Concedido pola MIT Ribadavia ao mérito nas artes escénicas a

Pistacatro

Falar de Pistacatro é falar do novo circo en Galicia. O papel desenvolvido por esta produtora, por este colectivo de artistas, foi fundamental para a evolución e a consolidación dun referente das artes do circo e o cabaré na cultura galega actual. A MIT, que sempre procurou apoiar e visibilizar o dinamismo e as capacidades creativas desta disciplina escénica, quere recoñecer agora a traxectoria de Pistacatro logo de vir de celebrar o seu 10º aniversario e de afrontar importantes retos e innovacións coma a adaptación á linguaxe circense da novela de Xosé Luís Méndez Ferrín Arnoia, Arnoia ou o espectáculo *Orquestra de Malabares*, que se presenta nesta 35ª MIT e que supón un estimulante traballo comunitario que pon en valor as bandas de música locais.

Este Premio a Pistacatro Produtora de Soños, quere ser unha homenaxe e un sentido recordo tamén ao malabarista e clown Manu Lago, un dos cofundadores, xunto con Pablo Reboleiro, e unha das tristes perdidas humanas para a compañía neste último ano e para o conxunto dos artistas escénicos de Galicia. Vaia o noso agarimo e recoñemento a el, para que sempre permaneza na memoria dos moitos novos artistas e das novas xeracións que acollerá de seguro Pistacatro na súa traxectoria futura.

Cómpre relatar, entre os numerosos méritos que conleva este Premio de Honra da MIT de Ribadavia, o apartado formativo de Pistacatro, realizado baixo o paraguas da escola Circonove. Igualmente, as edicións D10, encontros de formación e innovación no circo, foron un chanzo máis na estratexia destinada a xerar coñecemento e interese polo circo no noso país. Obradoiros, laboratorios, circo en familia, encontros con outras Asociacións de Circo do estado, foron moitas das actividades realizadas por este proxecto financiado polo Ministerio de Cultura e pola AGADIC e que serviron de manifestación clara e necesaria das finalidades dun colectivo coma este en Galicia: "Pistacatro Productora de Soños é a única productora, en tamaño e proposta de espectáculos, vinculada ás artes circenses en Galicia. Así pois, representa a punta de lanza dun ecosistema artístico-comunitario más amplio composto pola Asociación de Novo circo e Cabaret CIRCONOVE e a Asociación de Profesionais do Circo de Galicia (APCG), que foron impulsadas para atender ás distintas necesidades."

Este premio, finalmente, quere apontalar a diversidade creativa que se pode ver, por exemplo, nas galas do Circo que vén celebrando a compañía, as capacidades de exploración e traballo na dirección escénica e na dramaturxia do circo, na renovación e investigación en técnicas tradicionais ou actuais. Queremos apoiar unha plataforma crecente e aberta ás artes do movemento, á música, ao teatro físico, á danza, á maxia, ao humor, ao malabarismo, a unha cantidade innumerable de disciplinas que fan más grande a carpa de ilusións, as habilidades e o interese das pezas para o público, dende *Sapiens*

Sapiens ou *Kamikaze* (época na que xunto co CDG Pistacatro liderou de xeito pioneiro na península o proxecto europeo Jeunes Talents Cirque Europe 2009-10) ata *Impreuna* ou a homenaxe ao oficio dos pallasos e ao "oficio" de facerse maior nesta profesión que se pudo ver con nostalxía e risos en *Outono*. Parabéns a Aitor Garuz, Pablo Reboleiro, Belém Brandido, José Expósito e a toda a familia do circo galego.

Mostra Internacional de Teatro de Ribadavia, xullo de 2019

acto de celebración do 50 aniversario de Abrente e homenaxe a Ernesto Chao

Salón de Actos da Casa do Concello, 27 de xullo, 20:00h

A MIT quere reunir á escena galega e ao público nun acto institucional e civil que quere recordar o legado e a memoria da Asociación Cultural Abrente, que tanto significou para a vida teatral de Ribadavia e a historia do teatro galego. Igualmente, para homenaxear ao finado actor ribadaviense Ernesto Chao, membro tamén da citada Asociación Abrente, que en 2019 celebra o 50 aniversario do seu nacemento. Ao remate do acto, acompañaremos á familia no descubrimento dunha placa na fachada da súa casa natal de Ribadavia.

Interveñen: Eduardo Alonso, Mabel Rivera, Antonio Durán "Morris" e membros de Abrente.

50 aniversario da fundación de Abrente

Inmersos nestas xornadas de intensa actividade teatral en Ribadavia con motivo da celebración do 35 aniversario do comezo da Mostra Internacional de Teatro (MIT), resulta inevitable evocar a lamentablemente desaparecida Agrupación Cultural Abrente, autora das primeiras Mostras de Teatro Galego, mostras de inesquecible lembranza para moitos ribadavienses que formamos parte dela e tamén para moitos profesionais do teatro galego.

A 50 anos da fundación, que se cumplirán o vindeiro 8 de novembro, xa nos resulta difícil traladarnos a aquel panorama desolador daquela Ribadavia dos anos 60 cando un grupo de mozas e mozos, fartos daquela rutineira vida de aldea e coa oposición e incomprendición de amplios sectores da poboación influenciados pola ideoloxía franquista do momento, teñen a coraxe e decisión de constituir a que había de ser a histórica A.C. Abrente, que entre outras moitas actividades culturais, ía ser a pioneira dun futuro teatro galego.

Foi tres anos despois da súa fundación, no ano 1972, cando xurdirá en Abrente a idea de organizar a 1ª Mostra de Teatro Galego e paralelamente un Concurso de Obras Teatrais, acontecementos que se haberían de realizar o seguinte ano, o 17 de maio de 1973, facéndoos coincidir co Día das Letras Galegas.

No ánimo de Abrente estaba o de recuperar a escasa produción teatral galega que apenas existía, impulsando por unha banda a creación de novos grupos de teatro en galego e á vez, incitando a autores galegos a que escribisen na súa lingua.

Grazas á desinteresada colaboración dos grupos de teatro (que viñan á Mostra por uns gastos mí-nimos e aloxándose nas casas dos membros de Abrente) así como o desinteresado traballo de moitos intelectuais e artistas galegos que nos agasallaban as súas obras para cubrir os custos, foi posible realizar as mostras para as que se crearon novos grupos de teatro e polas que pasaron un total de 108 representacións. Tamén un concurso para o cal se escribiron 150 textos teatrais, dos que os seus orixinais, na súa maior parte inéditos, encóntranse actualmente depositados no Museo Etnolóxico de Ribadavia.

Moi numerosa é a información que todos os medios de información, tanto en Galicia como en España e Portugal, dedicaron nestes 50 anos en reportaxes e programas especiais á relevancia que tiveron as Mostras e Concursos realizados por Abrente.

Abrente está xa na Historia e forma parte tamén da historia persoal de moitos e moitas dos que entón eramos activos membros desta célebre agrupación cultural, grazas á cal pasados 50 anos fixo posible que aínda hoxe as Mostras e concurso de teatro sigan presentes na Ribadavia actual.

aspirina para dous

Teatro do Vilar
(galicia)

>>> xoves 18 de xullo

23.00 h >> Auditorio Rubén García do Castelo

Apoio da MIT ao teatro afeccionado de Ribadavia

TÍTULO DO ESPECTÁCULO: Aspirina Para Dous

COMPAÑÍA: Teatro do Vilar

AUTORÍA: Woody Allen

DIRECCIÓN: Jouse Garcia

INTÉPRETES: Rafael Carrera, María García, Juan Carlos Fernández, Marcos González, Beatriz Domínguez, Silvia Estevez, Viruca García, Manolita Estevez, Ester Pumar, Isabel Alonso

DESEÑO DO ESPACIO ESCÉNICO: Teatro Do Vilar

ILUMINACIÓN: Diego Febrero

SON / MÚSICA: Diego Febrero

INDUMENTARIA-CARACTERIZACIÓN: Teatro do Vilar

PÚBLICO RECOMENDADO: Todos os públicos

DURACIÓN: 70 min.

IDIOMA: Galego

Sempre nos quedará París. Perderámolo ata que viñeches a Casablanca. Onte á noite volvemos"

E naceu o mito. Unha película intocable polo tempo, pero non por Woody Allen. Só un autor como Allen podía "tocar" Casablanca e ao mítico Bogart sen caer na estupidez e quedando nunha fermosa homenaxe.

Coas palabras de Rick a Ilsa, preséntanos a Allan, quen observa embelesado a película. Un brillante comezo para unha obra no que o amor, e o amor ao cinema está presente constantemente.

Allan Fix é un neurótico cinéfilo recentemente abandonado pola súa muller, que buscará consello na imaxinaria imaxe do seu ídolo: Bogart. Ao que tenta imitar aínda que iso signifique renunciar a ser un mesmo.

Un bo texto é aquel que fai que cada espectador pense que se está falando del. E Woody é un experto nesta materia, pois retrata unhas personaxes cargadas de medos, inseguridades e as mesmas dúbidas coas que todos nos sentimos identificados.

Hoxe representamos para todos vostedes esta adaptación do texto de Allen coa ilusión de devolverelles á vida real enchidos de felicidade.

Dirección: Roberto Pascual

Responsable do servizo de venda de entradas: Bea Domínguez Cendón

Responsable de persoal e contratación: Fran Muñiz Ferro

Responsables do servizo de prensa: Tere Rivela e Luisa Castiñeira (The Office co.)

Producción: Sheyla Fariña e Raquel Espada (Prácticas Máster Xestión Cultural UCM)

Responsable do servizo web: Manuel Montesinos Miguélez

Deseño do cartel e programa: A&B Comunicación e Deseño

Deseño dos Premios: Diego Valeiras

Fotografía: Rosinha Rojo

Tradución ao inglés: Judy Staton

Loxística (iluminación e son): RTA

Montaxe: Saguay

Venda de entradas on-line: <http://ataquilla.com>

Imprenta: Rodi Artes Gráficas

Agradecementos:

Avelina Pérez, Álex Sampayo, Roberto Leal, Salvador Sunyer, Fabrice Corrons, Eduardo Alonso, Mabel Rivera, Nuria Montero Gullón, Artur Trillo, Carlos Santiago, Antonio Durán "Morris", Neme, Paco Sánchez, Dani Bóveda, Radio Ecca, Salvador Sunyer, Francesc Casadesús, María López Touza, Cidade da Cultura, Arteficial, Antonio Amil (Oficina de Turismo de Ribadavia), persoal do Centro Dramático Galego, Fundación Festa da Istoria, Manuel Araújo Montero (OMIX Ribadavia), Supermercados Froiz, Teatro do Vilar, Banda La Lira de Ribadavia, GRUMIR Ribadavia, Policía Local, Cruz Vermella, persoal do Concello, Asociación de voluntarios/as da MIT e a todas as persoas que apoian e colaboran coa MIT.

Co agradecemento ao patrocinio de:

VIÑA COSTEIRA
BODEGA

Elisa Collarte
COLLEITEIRA

VIÑA MEIN

HOSTAL-RESTAURANTE
EVENCIO

Coa colaboración de:

MOSTRA INTERNACIONAL DE TEATRO DE RIBADAVIA

mitribadavia.com

XUNTA
DE GALICIA
INSTITUCIÓN AUTÓNOMA DE LAS ARTES ESCÉNICAS Y LA MÚSICA

Agencia Galega das
Industrias Culturais

DEPUTACIÓN
OURENSE

Concello de Ribadavia

